

בית משפט השלום בבאר שבע

7 ספט 2020
58417-04-19

הכרעת דין בגין עבירה של מעשים מגונים במקום עבודה

רון סולקין

השופט

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י עו"ד לימור הלל

המאשימה

- נגד -

פלוני
ע"י עו"ד אבי חימי
עו"ד משה וייס
עו"ד יערה מיארה
עו"ד אבנר אשד

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם

כתב האישום והשתלשלות הדין

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של מעשה מגונה, בניגוד לסעיף 348 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977.

בכתב האישום נטען, כי בתחילת חודש פברואר 2017, בהיותו מנהל מחלקה במפעל "איי.סי.אל גרופ (ICL GROUP LTD) למוצרי ים המלח", קלט למחלקתו את המתלוננת, עדי בורגיל עבד, שהועסקה כמזכירה והועברה למחלקה שתחת ניהולו ממחלקה אחרת. המתלוננת הייתה כפופה בעבודתה אליו.

מספר ימים לאחר קליטתה, במועד שאינו ידוע במדויק ואולם, בסמוך לפני 13.02.17, קרא הנאשם למתלוננת למשרדו בשיחת "פתיחה ותיאום ציפיות" לרגל כניסתה לתפקיד החדש.

במהלך השיחה, התקרב הנאשם למתלוננת, נעמד בסמוך אליה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ולחזייתה ונגע בחזה שלה. לאחר מכן אמר לה "זה הרגיש טבעי".

למחרת היום, כאשר הגיעה המתלוננת לעבודה, פנה אליה הנאשם ושאל אותה: "את לא רוצה לתת לי להרגיש? בלי לחץ".

כל זאת – ללא הסכמתה החופשית של המתלוננת.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ובעבירה שיוחסה לו.

הנאשם אישר העובדה, כי המתלוננת הועברה למחלקתו וכן אישר דבר קיומה של שיחת הפתיחה, אך הכחיש המעשים המיוחסים לו.

הנאשם טען, כי השיחה הנקובה בכתב האישום אירעה ביום 12.02.2017 וכי למחרת היום – לא שהה כלל בעבודה והיה בחו"ל. משכך, בנוגע לדברים, שנטען כי אמר למתלוננת למחרת שיחת הפתיחה – נטענה טענת אליבי.

לטענת הנאשם – המדובר בעלילת שווא, שנרקמה לאחר שהלין על תפקודה המקצועי של המתלוננת ועבודתה.

מטעם התביעה, נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת.1 – המתלוננת; עדי עבד בורגיל.
- ע.ת.2 – בעלה של המתלוננת. ירון עבד.

מטעם התביעה, הוגשו מצגים הבאים:

- תקליטור המתעד שיחה בין המתלוננת לחשוד – ת/א1;
- תמלול השיחה הנ"ל – ת/ב1 (בסיום התמלול, קיימות מסקנות שנרשמו ע"י המתלוננת אשר לא התקבלו כראיה);
- צילום התכתבויות בין הנאשם לבין המתלוננת – ת/2;
- תקליטור ובו קבצים שהועברו מהנאשם למתלוננת – ת/3;
- מכתב בנוגע להעברת המתלוננת לתפקיד ביחידה שתחת ניהול הנאשם – ת/4;
- דוח עימות בין המתלוננת לבין הנאשם – ת/5;
- סיכום בירור מקרה פנימי, שנערך ע"י ר.פ. – הממונה על טיפול בהטרדה מינית בהנהלת המפעל – ת/6;
- השלמת בירור המקרה ע"י הממונה על הטרדה מינית גב' ר.פ. – ת/7;
- אמרת הממונה על הטרדה מינית, גב' ר.פ., מיום 08.08.17 שעה 14:55 – ת/8;
- אמרת עובדת מחלקת הרווחה במפעל, גב' ז.ב., מיום 13.09.17 שעה 11:36 – ת/9;
- אמרת הנאשם מיום 26.07.17 שעה 09:58 – ת/10;
- אמרת הנאשם מיום 27.09.17 שעה 09:12 – ת/11;
- אמרת הנאשם מיום 04.07.18 שעה 09:17 – ת/12;
- מזכר מיום 03.07.18 בעריכת רס"מ מיטל ברגר – ת/13;
- תקליטור ובו סרטון וכן הודעה, שהועברו מטעם הנאשם אל המתלוננת – ת/14.

מטעם ההגנה, ההגנה עתרה להשמיע מספר עדי הגנה, ואולם, בסופו של דבר, לא עמדה העדת מלוא העדים שהתבקשו, והעדים שהעידו מטעמה הם:

- ע.ה.1 – רס"מ רות וינר;
- ע.ה.2 – גב' א.פ.;
- ע.ה.3 – הנאשם;

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

. ע.ה.4 – מ.צ.

מטעם ההגנה, הוגשו המוצגים הבאים:

- . הודעת דואל שנשלחה מטעם הנאשם אל מר מ.צ. (ולאחר מכן הועברה אל הממונה על הטרדה מינית הגב' ר.פ.) ובה סיכום השיחה שבין הנאשם לבין המתלוננת – נ/1;
- . סיכום ראיון שנערך עם המתלוננת בפמ"ד – נ/2;
- . דו"ח נוכחות לעובד בנוגע לנאשם – נ/3;
- . תמונות מטיוול בחו"ל – נ/4;
- . צילום מסרונים ותמונות ברשת החברתית "פייסבוק" – נ/5;
- . אמרות המתלוננת בחקירה – נ/6א'-ח';
- . אמרת הממונה על הטרדה מינית במפעל עצמו, גב' א.פ., מיום 05.12.18, שעה 08:51 – נ/7;
- . אמרת מר מ.צ. מיום 08.08.17, שעה 13:57 – נ/8;

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב, כשהשלמה לסיכומי ההגנה (שהוגשו, בטעות, באופן חלקי) הוגשה ביום 01.06.20.

מכאן – הכרעת דין זאת.

סקירת התמונה הראייתית

ראיות התביעה

ע.ת. 1, המתלוננת, סיפורה, בחקירתה הראשית, כי עובדת במפעל מזה XX שנה.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

בשלב מסוים, בעקבות תכנית התייעלות בחברה, הועברה לאגף שבניהולו של ע.ה. 4. באותו אגף עבד עמה אדם נוסף ששמו י.נ., אשר חרף היותו במעמד מקביל לשלה, הרשה לעצמו "לזרוק עליה" עבודה ביתר ואף נהג להשפיל אותה, לזלזל בה ולגדף אותה. הוא התנהג אליה כאילו הוא "בעל הבית" הממונה עליה. המתלוננת פנתה אל ע.ה. 4, שהיה ראש האגף, אך הלה השיב לה, כי כך מתנהג אותו י.נ. ובהמשך החלו זלזול והשפלות גם מצדו של ע.ה. 4 כלפיה.

איש לא עצר את ההתנהלות הזו כלפיה.

המתלוננת נהגה להגיע למשרדו של הנאשם, אותו הכירה מאז ילדותה, שכן הנאשם עבד עם אמה בעבר.

לדבריה, ראתה המתלוננת בנאשם דמות אבהית והוא שמע את סיפוריה, כמה היא סובלת מאותו י.נ. ומהממונה ע.ה. 4. לטענתה, הגיעה למצב של התמוטטות ולא יכלה לעבוד.

הנאשם נהג לייעץ לה מה לעשות, ובמסגרת זו הציע לה להקליט את הממונה עליה – ע.ה. 4 – וכן את אותו י.נ., כדי שבבוא העת – יהיה בידיה תיעוד להציג להנהלה. הנאשם אמר לה, שלו היה הדבר אפשרי, היה מעביר אותה לעבוד תחתיו ביחידה שלו. אף היא חפצה בכך מאוד. בשלב מסוים, עזבה עובדת, ששימשה כעוזרת של הנאשם, והוא הציע להעביר את המתלוננת לעבוד באותו תפקיד. המתלוננת אמרה, שתשמח מאוד.

הנאשם השיב, כי עליו לעשות מאמצים לשם כך וכי הוא מקווה מאוד שזה יקרה. לאחר דין ודברים של הנאשם עם ע.ה. 4, עברה לעבוד תחת הנאשם והייתה שמחה מאוד. לדבריה, העריכה מאוד את פעולתו זו של הנאשם.

כשהגיעה לעבוד ביחידה שבניהול הנאשם – בשיחה הראשונה עמו, שהיתה שיחת "תיאום ציפיות", הוא הסביר לה על המחלקה שלו, איך היא מתנהלת ומה היא אמורה לעשות. כשהסתיימה השיחה – פתחה את הדלת לצאת מהמשרד והנאשם ניגש אליה מאחורה, הכניס יד מתחת לחולצה ונגע לה בחזה.

לדבריה, קפאה ולא דיברה מילה, לא היתה יכולה. לאחר מכן, יצאה מהמשרד ועלתה למקום שלה. שם, ישבה והחלה לחשוב מה לעשות.

עד עכשיו – סבלה במחלקה הקודמת בה עבדה ועכשיו הגיעה למקום בו אינה סובלת, אך הנאשם בא ונוגע בה. מה עליה לעשות?

לדברי המתלוננת, באותו ערב סיפרה לבעלה על מה שקרה. הוא כעס, אך היא בכתה והתחננה שלא לעשות עם זה כלום, היות שסבלה כל כך קודם לכן מהתנכלויות ומהשפלות. בעלה הבטיח לה, שלא יעשה עם זה כלום, והיא הבטיחה לעדכן אותו בכל דבר שיקרה.

לאחר יום או כמה ימים, החל הנאשם "לזרוק" לה משפטים. פעם אחת אמר לה: "יש לך גוף יפה". פעם אחת: "את לא רוצה לתת לי לגעת בך עכשיו ביותר חופשיות?", וכל מיני משפטים דומים. היא נהגה לספר על הכול לבעלה והוא, בכל פעם, רצה לעשות משהו אך היא עצרה אותו כדי לא להיכנס למשבר נוסף, טרם שהתאוששה מהמשבר הקודם.

לדברי המתלוננת, באף אחת מהפעמים לא אמרה לנאשם, כי הוא עושה דבר מה שאינו בסדר, היות שהתביישה, ראתה בו דמות אבהית וזה היה מאוד קשה לה. לכן, כל העת הדחיקה את המצב, "ברחה" ממה שהוא אמר והתעלמה מבקשותיו. אולי פעם אחת אמרה לו: "מה יש לך, למה אתה אומר לי ככה?". במקביל, החלה לתפקד במשרתה החדשה וללמוד אותה.

אלא ש-י.נ., מהיחידה הקודמת, המשיך להעביר עבודות לטיפולו ואמר לה, כי לא תעשה את העבודה שהעביר לה הנאשם, אלא את העבודה שהוא מעביר לה. הנאשם היה "מתעצבן" על כך שהיא עושה את העבודות, שהעביר אותן י., והיא חשה, כי נזרקה כמו "כדור פינג-פונג" מאחד לשני.

בשלב זה, ניגשה למנהל משאבי אנוש, י.ס., וסיפרה לו איך היחידה מתנהלת ושהיא עדיין צריכה לעבוד עם י.נ., למרות שעזבה את היחידה שלו, היות שאין מי שיעצור את אותו י. ואיש אינו מסוגל להתייבב נגדו. באותה שיחה, לא העלתה את נושא ההטרדות.

בהמשך לאותה שיחה, זימן מנהל משאבי האנוש את הנאשם לשיחה. לאחר השיחה, אמר לה הנאשם, שהיא "משחקת באש" בשל כך שפנתה אל אותו מנהל ומאז - השתנה יחסו של הנאשם כלפיה. היו ימים שהנאשם הגיע לעבודה ולא דיבר אתה ולאחר מכן, היו ימים בהם דיבר אתה, היו לו כל מיני "התהפכויות". בשלב מסוים, זומן הנאשם לישיבה אצל ע.ה. 4, ביחד עם כמה ראשי יחידות אחרים. הנאשם אמר לה, כי עומד להעלות את עניינה באותה ישיבה. כשחזר הנאשם מהישיבה, סיפר למתלוננת מה היה בה והיא הקליטה את השיחה (ת/א'ב').

באותה שיחה, סיפר לה הנאשם, כי במהלך הישיבה כעס על ע.ה. 4 ואמר, שלא יתכן, שכולם יתנכלו אליה, שהיא הבורג החלש ושכולם יודעים שאותו י.נ. הוא בעייתי, כאשר הממונה עליו – ע.ה. 4 – אינו מסוגל להתמודד עמו ודוחף את הראש בחול כמו "בת יענה". הנאשם אמר למתלוננת, כי תמשיך לעבוד במחלקתו וכי הוא ידאג, שתקבל קביעות ושאיש לא יתנכל אליה.

הנאשם סיפר, כי באותו דיון כמעט קיבל "התקף לב" וכי בשל כך שהוא "אוהב אותה" – הוא מסדר לה את הדברים האלה.

גם לאחר השיחה הזו, היו לנאשם "יציאות" כמו לפני, למשל שיש לה "גוף יפה".

פעם אחת ביקש ממנה הנאשם להישאר אתה בעבודה עד השעה 19:30 לבד, אך היא סירבה. הנאשם אמר לה, שהתנהגותה אינה רצינית, כי "קודם כל עבודה" ואם צריך – עליה להישאר עד מאוחר.

היה גם מקרה בו שלח לה הנאשם הודעה, לבוא אתו למשחק כדורגל מחוץ לעיר וכן למסעדה.

היא לא הגיבה והנאשם התקשר אליה למשרד ושאל אותה "מה את אומרת, את מגיעה איתי?".

היא השיבה שלא, והנאשם אמר לה למחוק את ההודעה מהפלאפון. היא הבטיחה לו שתמחק, אך לא מחקה, כי מבחינתה לא עשתה שום דבר שאינו תקין. בהמשך, שלח לה הנאשם הודעה מתקנת, ככל הנראה היות שהבין שעשה טעות, ובה הציע את אותה הצעה, אך רשם שבעלה ינסה להשיג כרטיס למשחק והמסעדה תהיה "עליו". היא הבינה, שמדובר בהודעה מתקנת, היות שלנאשם לא היה כל קשר לבעלה. ההודעות סומנו ת/2.

לדברי המתלוננת, לאחר שהנאשם הבין "שלא הולך לו אתה" וכי אינה נשארת עמו בשעות אחר הצהריים, זימן אותה לשיחה ולפתע היא הפכה לעובדת "הכי גרועה שיש", כשהנאשם טען כלפיה, כי כל היום היא משוחחת בפלאפון, מסתובבת, יוצאת להפסקות ארוכות ואינה עושה דבר. המתלוננת יצאה משיחה זו בוכה, נסערת ודיברה עם בעלה, אשר לא היה יכול לשמוע אותה בוכה עוד, ניתק לה את הפלאפון "מעצבים" ולא ענה לה. היא הלכה לבכות מאחורי אחד המבנים ושם ראתה אותה ז.ב. מהרווחה.

ז. שאלה אותה, מדוע היא שוב בוכה ו"מה עושים לך שם?".

המתלוננת השיבה לה: "מה עושים לי שם? גם מטרידים אותי בנוסף להשפלות".

ז. שאלה, מי מטריד אותה? והיא השיבה "עזבי, את לא רוצה להיכנס לזה".

ז. לקחה אותה אל ע.ה. 2, שהיתה הממונה על ההטרדות המיניות במפעל. המתלוננת לא ידעה זאת.

ז. אמרה לה "את יכולה לספר לה פה הכול, מה שקרה". ו-ע.ה. 2 אמרה "תספרי הכול אני כותבת".

המתלוננת השיבה, שאינה מעוניינת לספר, אך לא ידעה, שבעלה כבר נמצא אצל **אבנר בן סניור**.

יו"ר ועד העובדים, יו"ר הוועד התקשר אל המתלוננת ואמר לה שהיא חייבת "לפתוח את הכול" אצל ממונה נוספת על ההטרדות המיניות, ר.פ..

יום או יומיים למחרת, ניגשה המתלוננת אל אותה ר. ופתחה בפניה הכול. לדבריה, אף נבדקה בפוליגרף. התלונה נסגרה, תוך שנקבע, שלא הייתה הטרדה מינית, אך שהממונה על ההטרדות המיניות – ר.פ. – אמרה לה, שאם היתה לה ההודעה, שהנאשם מזמין אותה למסעדה – זה היה יכול לשנות את המצב.

אלא, שמכשיר הפלאפון שלה היה שבור. בסיוע בעלה, הצליחה, בסופו של דבר, לפתוח את המכשיר והוציאה ממנו את ההודעה.

באותו שלב, ראתה שישנם גם קבצים שנשלחו אליה מהנאשם, תמונות של בחורה ערומה שעושה "יוגה" (הקבצים מתועדים בתקליטור ת/3).

לדבריה, אינה סבורה שמנהל עשוי לשלוח דבר כזה לעובדת, בלי שיהיה כאן משהו "מיני".

לדבריה, נשלחו גם סרטונים בעלי אופי מיני בקבוצה של העובדים במחלקה, כשהנאשם היה מנהל הקבוצה והיא היתה הבחורה היחידה בקבוצה זו. כן נשלח אליה סרטון של אישה ערומה מתהלכת בכותל.

לדבריה, התחילה העבודה אצל הנאשם עוד לפני המועד, שצוין במכתב, שהתקבל מהנהלת המפעל (במכתב ת/4 נרשם התאריך 12.02.17).

לדבריה, השיחה הראשונה אצל הנאשם, אז אירעה הנגיעה בחזה, היתה קצת אחרי שהחלה לעבוד במפעל, לפני התאריך 12.02.17.

המתלוננת אישרה, כי בתאריך 14.02.17 היה טיול של המפעל לחו"ל, לXXX, ואירוע הנגיעה קרה לפני כן.

לדבריה, אצל הממונה על ההטרדות המיניות, לא ידעה לנקוב בתאריך מדויק וכך גם בחקירותיה הראשונות במשטרה, עד שהגיע שלב, שהחוקרת במשטרה אמרה לה, שהיא חייבת לקבל ממנה תאריך מדויק והן ניסו לחשוב ביחד. החוקרת אמרה לה, שבתאריך 14.02.17 היתה הטיסה ושאלה אם אירוע הנגיעה היה יומיים קודם ולדברי הנאשמת "ממש לחצה אותה" לתת תאריך ואז נרשם התאריך 12.02.17, שלא היה מדויק.

לדבריה, לאחר אירוע הנגיעה, לא באותו יום, היה מקרה, בו הנאשם אמר לה משפטים חוזרים כמו "אפשר לגעת בך?" או "אני רוצה לגעת בך עכשיו יותר בחופשיות".

לדבריה, בעלה לחץ עליה להגיש תלונה במשטרה והיא, מאוד כאב לה מה שקרה לה וגם, כדי שזה לא יקרה לבחורות אחרות. התלונה הוגשה בחודש יולי 2017.

לפני הגשת תלונה, בעבודה, בעקבות ההודעה והתמונות שמצאה בפלאפון הישן – חזרה אל הממונה על ההטרדה המינית ונפתח הליך בירור נוסף, בסיומו הוחלט – שהיתה הטרדה מינית ונערך הליך בירור לנאשם, שהגיע גם לבית הדין לעבודה.

בהמשך החקירה במשטרה, נערך עימות בינה לבין הנאשם (ת/5).

לדבריה, כשעברה למחלקה שבניהול הנאשם, שאל אותה איזה טיול הזמינה השנה והיא השיבה לו, שהזמינה את המחזור השני של הטיול בXXX. הנאשם סיפר לה, שגם הוא הזמין את אותו טיול וכי יהיה עליו לבקש אישור לכך מאת ע.ה. 4, כי שניהם יוצאים מאותה יחידה.

בטיול, היתה עם רעיית הנאשם, שיש לה קשר טוב מאוד עמה, אך היה קשה לה להסתכל לה בעיניים. גם אמה, היתה עמה והיתה בקשר "רגיל" עם הנאשם, שכן אמה לא ידעה על ההטרדה.

לדברי המתלוננת, מאז האירוע נתונה בטיפולים פסיכולוגיים כדי לעכל את מה שעברה. לדבריה, סמכה על הנאשם כדמות אבהית וקיבלה ממנו "סכין בגב". לדבריה, מטופלת בכדורים.

בסיום חקירתה הראשית, נתבקשה לתאר את אירוע הנגיעה, והסבירה, כי לאחר שהסתיימה השיחה, קמה לצאת. הנאשם ניגש אליה, עמד מאחוריה – מהצד, כשהיא עם הגב אליו ופתאום, בלי לעדכן לפני, בעזות מצח, הכניס לה יד לתוך החולצה, לחזה ולמיטב זכרונה "זרק משפט" – "זה מרגיש טבעי" ? או משהו כזה. היא קפאה במקומה, לא דיברה מילה, היתה כבר עם היד על הידית, הדלת נפתחה, היא משכה אותה אליה ויצאה.

בחקירתה הנגדית, שללה הטענה, כי היתה בטיפול פסיכולוגי עוד לפני האירוע.

המתלוננת אישרה, כי היתה אמורה לקבל קביעות במפעל בחודש מאי 2018 שלאחר האירוע נושא כתב האישום. עוד אישרה, כי יתכן, שמי שהמעסיקים אינם מרוצים מתפקודו – לא יקבל קביעות, אם כי הסבירה, כי בדרך כלל, הדבר לא יהיה באבחה אחת, אלא יאפשרו לעובד לשפר ליקויים בהתנהלותו.

המתלוננת אף אישרה, כי במחלקה הקודמת בה הועסקה, מחלקת הלוגיסטיקה, היו כל הזמן איומים, כי לא תקבל קביעות, או בלשונה: "שם תמיד היה מעל הראש שלך הדק על הראש". אך התנהלות זו של איומים מפורשים היתה רק באגף הלוגיסטיקה, היות שכך נוהג מנהל האגף ע.ה. 4.

עם זאת, שללה המתלוננת הטענה, כי עובדים שלפני קבלת קביעות נמצאים בלחץ ואף אמרה, כי הכלל הוא, שמי שנכנס לעבודה מקבל קביעות, למעט מקרים בודדים.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

עוד סיפרה המתלוננת, כי במחלקה הקודמת, בה עבדה ביחד עם י.נ., היה אומר לה ע.ה. 4, שבשל התנהגותו של אותו י., שמתחמק ממטלותיו – בסופו של דבר היא לא תקבל קביעות אם היא לא תשלים את המטלות שלו, או כלשונו: "לא תעשי – תפגע".

המתלוננת עמדה על כך, שאם אין לה קביעות לא יטריד אותה, גם לאחר שעומתה עם אמרתה של הממונה על ההטרדה המינית בהנהלת המפעל, ר.פ. (8/ת), שם סיפרה ר., כי המתלוננת אמרה, שנתפסים אליה בגלל שהיא צריכה לקבל קביעות, ושהיא לא מוכנה שישחקו לה בקביעות.

המתלוננת אישרה, כי התלוננה על התנהגותו של י.נ. כלפיה בפני הממונה הישיר שלה, ק., בפני מנהל האגף ע.ה. 4, וגם פנתה לסמנכ"ל א.א. הסמנכ"ל קבע חלוקת עבודה בינה לבין י.נ. ואז י. החל להתנכל אליה עוד יותר.

המתלוננת אישרה, כי היתה מיוודדת עם הנאשם, שהכיר אותה מילדות. לטענתה, הוא היה איש סודה, היא היתה בוכה אצלו במשרד והוא היה מייעץ לה ומכוון אותה. עוד אישרה, כי עד שהועברה לעבוד במחלקה של הנאשם – לא היה משהו מיני בינו לבינה והוא אף לא ניסה שום דבר. עם זאת, הוא היה "זורק" משפטים פה ושם לבנות אחרות, כמו "זאת יש לה סיליקון", "זאת אין לה".

המתלוננת אישרה, כי תאריך תחילת העבודה הרשמי שלה במחלקה של הנאשם היה 12.02.17, אם כי, לטענתה, החלה לעבוד בפועל מתחילת פברואר.

המתלוננת שללה הטענה, כי לאחר שהחלה עבודתה במחלקה של הנאשם, סיפרה ל-ע.ה. 4, או לעובדים אחרים, שטוב לה במחלקה. לטענתה, אם אמרה כך – היה זה לפני שהחלו ההטרדות. לשאלת בית המשפט בנושא זה, שינתה טענה ומסרה, כי הדבר אינו זכור לה, אך יתכן שאמרה כך גם לאחר ההטרדות, היות שחפצה להסתיר את נושא ההטרדות ולא רצתה לדבר על מה שקרה.

המתלוננת אישרה, כי הנאשם לא ניהל אתה שיחות בעלות תכנים מיניים, למעט משלוח של סרטונים או תמונות.

המתלוננת אישרה, כי היא סובלת מקור וכי בחורף לרוב היתה לבושה סוודר ובכל מקרה, הייתה בלבוס צנוע ללא פתחים. עם זאת, לטענתה, לא היה בכך כדי למנוע מהנאשם להכניס את היד ולגעת בחזה שלה.

לדברי המתלוננת, טענות הנאשם לגבי איכות עבודתה הועלו לראשונה בשיחה האחרונה שנערכה ביניהם. עם זאת, כשעומתת עם דבריה לגבי מקרה קודם בו הועלו טענות כאלה - בתאריך 03.05.17 - אישרה הדבר.

המתלוננת אישרה, כי פנתה גם למנהל כוח האדם בשם י.נ., בנוגע להתנהלותו של י.נ. כלפיה. הדבר היה כשעבדה במחלקה של הנאשם, היות שי. המשיך להציק לה גם שם.

כשנשאלה לגבי השיחה האחרונה עם הנאשם, בה שינה טעמו כלפיה וטען שהיא עובדת גרועה, השיבה, כי להשערתה הדבר היה בשל כך שהיא פנתה להנהלה, למנהל כוח האדם, י.נ., ולסמנכ"ל א.א., היות שזה היה כמו "עבירה על החוק" באגף הלוגיסטיקה והנאשם אמר לה, כי היא "משחקת באש".

כשנטען כלפיה, כי בנוגע לאחד מהסרטונים המיניים שהועברו אליה מהנאשם, היא ביקשה שיועבר אליה, השיבה, שאותו עובד שהעיד על כך – סירב להתעמת עמה וכי מכל מקום, אף אם נניח, שביקשה לקבל זאת – בתור ממונה עליה, לא היה על הנאשם לשלוח לה תמונות מזעזעות כאלה.

כשנשאלה, האם בצאתה מהשיחה האחרונה עם הנאשם, בתאריך 03.07.17, היתה נסערת והפטירה, בפני אחד העובדים, כלפי הנאשם "תחכה ותראה" השיבה, כי מי שהעיד על כך, הוא אותו עובד, שחמק מעימות עמה.

המתלוננת סיפרה, כי הקליטה את השיחה עם הסמנכ"ל אלעד אהרונוסון, אם כי לא מסרה שיחה זו למשטרה. כשנשאלה, אם יש לה הקלטות של שיחות נוספות, שלא נמסרו למשטרה, השיבה, כי הדבר אינו מעניינו של הסניגור וכי מסרה רק את השיחה, שהייתה רלוונטית לנאשם.

כשעומתת עם אמרתה של ז.ב. (9/ת) לפיה היא היתה זו שפנתה אל ז. ולא ז. פנתה אליה, השיבה, כי ז. לא דייקה.

כשנשאלה, האם, כשהיתה אצל הממונה על ההטרדה מינית במפעל גב' א.פ. (לפני שהגיעה לממונה הנוספת, היושבת בהנהלה – גב' ר.פ.) ראתה את ההודעה, ששלח הנאשם לגביה לממונה ע.ה. 4 (נ/1) ובה מפורטים ליקויים שונים בעבודתה, השיבה, כי אינה זוכרת. כשעומתת עם כך, שרק לאחר השיחה עם גב' א.פ. הוצגה לה ההודעה נ/1, שכן במהלך אותה שיחה נקראה למשרדו של הנאשם ושם הוצגה לה אותה הודעה, השיבה, שהיתה מאוד נסערת באותו היום.

כשעומתת עם כך, שרק לאחר אותה שיחה עם הנאשם, שבה אל הממונה אל ההטרדה המינית וסיפרה לה, שהוטרה על ידו; וכי עשתה כן היות שחפצה בקביעות, השיבה, כי אינה מעוניינת בכסף אלא באמת שלה.

כשנשאלה, לגבי סרטון ובו תצלומים אינטימיים, אותו שלחה לעובדת נוספת השיבה, כי מדובר היה בתמונות של אותה בחורה עושה "יוגה" וכי הן לא נשלחו בקבוצה הקשורה לעבודה, אלא המדובר היה בקרובת משפחה של אותה עובדת והיא ביקש לקבלו. המתלוננת עמדה על כך, כי לא שלחה סרטון זה לנאשם.

לשאלה אם הלכה למשטרה רק לאחר שהתלונה במפעל נסגרה השיבה, כי נאמר לה במפעל, ששם לא נעשו חקירות וכי המשטרה היא גוף שחוקר.

לשאלה אם התייעצה עם עו"ד לפני התלונה במשטרה השיבה, כי התייעצה עם מכרה, עו"ד. עוד הוסיפה, כי לא חפצה ללכת למשטרה, אך בעלה לחץ אותה.

לשאלה, כמה ימים לפני הטיסה לXXX נערכה השיחה במסגרתה נגע בה הנאשם השיבה, כי אינה זוכרת, אך המדובר היה במספר ימים.

כשעומתה עם כך, שבראיון העבודה מסרה, שאירוע הנגיעה היה ביום 12.02.2017 וכי סיפרה על שיחה שהיתה עם הנאשם למחרת, אך למחרת – לא היה הנאשם בעבודה השיבה, כי גם היא לא היתה בעבודה למחרת.

כשעומתה עם כך, שבעקבות כך שינתה את גרסתה ומסרה, שיתכן שאירוע הנגיעה היה ביום 11.02.2017 ולא ב-12.02.2017 השיבה, שמתחילת עדותה, עוד במסגרת בדיקת ההטרדה המינית בעבודה, לא ידעה למסור תאריך וכי החוקרת במשטרה חקרה אותה פעם אחר פעם ובסופו של דבר ישבה "עם אקדח על הרקה" ואמרה לה שהיא צריכה תאריך ולכן – מסרה העדה את התאריך 12.02.2020, בעקבות הלחץ של החוקרת.

כשעומתה על כך שבתאריך 11.02.2020 היה יום שבת השיבה, כי התכוונה לטווח תאריכים של אותו שבוע וחזרה על כך שהחוקרת "שמה לה אקדח לרקה".

העדה אישרה, כי יצאה נסערת מהראיון בפמ"ד.

העדה אישרה, כי היה מקרה, בו סיפר לה הנאשם, שעובדת נוספת ביקשה ממנו לגעת בחזה כדי "להרגיש מה זה סיליקון", אך הוא השיב שהוא מתבייש ולא עשה זאת.

העדה הוסיפה, כי אם התלונה לא היתה נכונה, היתה ממציאה על הממונה מ.צ. או על י.ג., אך לא על הנאשם, שהיא רואה בו "אבא".

כשנשאלה לגבי הטרדות או מעשה מגונה, שמסרה לממונה על הטרדה המינית בהנהלה, גב' ר.פ., שהנאשם עשה כלפי שתי עובדות נוספות השיבה, כי לגבי עובדת אחת, בשם ג., המדובר היה בהטרדה מילולית ואותה עובדת לא שמעה, ואילו לגבי עובדת נוספת, בשם ט.ר., היא (העדה) עומדת על כך שהיה לה קשר מיני עם הנאשם, אך מסיבות שלא פירטה - לא חפצה לחשוף זאת.

העדה אישרה, כי היא או בעלה עלו לממונה על הטרדות מיניות בהנהלה, גב' ר.פ., כדי שתבדוק את נושא ההטרדות כלפי אותן שתי עובדות.

העדה אישרה כי בכל יום ישבה עם הנאשם לאכול צהריים, אם כי טענה, כי ישבו איתם עוד עובדים.

לשאלה, מדוע שתאכל צהריים עם אדם שהוא סוטה מחריד – השיבה, כי באה ממחלקה אחרת שלא היה לה טוב בה, עם נפש שבורה, וניסתה לתקן זאת.

כשהוצגו לה תמונות מהטיול בXXX, בהן שהתה ביחד עם הנאשם ועם רעייתו, השיבה, כי היתה ביחס טוב מאד עם רעיית הנאשם.

כשנשאלה לגבי כך שגם אמה, שהיתה בטיול, היתה בסביבת הנאשם ורעייתו, השיבה כי לא "פתחה" את המקרה בפני אמה, וכי אם היתה עושה זאת – אמה לא היתה יכולה להסתכל לכוון הנאשם.

כשנשאלה, כיצד איפשר לה בעלה לטוס לXXX לטיול עם הנאשם, כשלאדבריה כבר סיפרה לבעלה, שהנאשם מטריד אותה, השיבה: "רגע, ולמה, יש לי משהו אחר?" (ע' 99 ש' 17) והוסיפה, שבאותו שלב כבר לא היתה עילה לבטל את הטיול, הנאשם טס עם אשתו והיא טסה עם אמה, והחדרים היו נפרדים.

כשהוצגו לה הודעות ברשת החברתית, שם כתבה העדה, כי חסרה לה דלת מקשרת בין החדר בו שהתה לבין החדר בו שהו הנאשם ורעייתו, השיבה – כי היא מאד אהבה את רעיית הנאשם והיתה עמה בקשרים טובים.

בהמשך, חזרה על כך, כי הגיעה ממקום של התנכלויות, על סף התמוטטות נפשית, וחיפשה שיהיה לה טוב. היא ניסתה להדחיק את האירועים ולשמור על יחסים טובים.

כן הוסיפה, כי הדברים שכתבה לרעיית הנאשם היו "בשקר", כי היא אהבה את רעיית הנאשם וזו לא ידעה מהסיפור.

שהוצגה לה תמונה שצולמה במהלך הטיול, טענה כי מי שצילם היתה רעיית הנאשם ולאחר מכן תיקנה, כי יתכן שזה היה הנאשם או רעייתו שצילמו אותה, וכי לא ידעה כלל שמצלמים אותה.

העדה הוסיפה, כי אפילו לבעלה אין תמונה שלה בבגד-ים.

כשעומתה עם כך, כשבאחת הרשתות החברתיות מצולמת בבגד-ים וכי כל אחד יכול לראות זאת השיבה, כי העלתה תמונה מטיול שלה עם משפחתה בתאילנד.

העדה אישרה כי, הסרטון של הגברת שיורדת בהמדרגות, לא נשלח אליה אלא בקבוצת העבודה, אך טענה, כי הדבר אינו תקין, היות שהיא היתה הבחורה היחידה באותה קבוצה.

העדה אישרה, כי היו מקרים, בהם שלח לה הנאשם, סרטונים מצחיקים בווטסאפ והיא לא היתה פותחת אותם.

העדה אישרה, כי הסרטון של אשה עירומה המסתובבת בכותל אמנם הוצג בתוכניות טלוויזיה, אך לטענתה - אף בחורה לא תרצה שהממונה שלה ישלח לה סרטונים או תמונות כאלה, וגם אם היתה רוצה בכך - כמנהל - לא היה על הנאשם לשלוח אותם.

כשעומתה עם כך, שעובד נוסף בצוות, א., התלונן בנוגע לאיכות עבודתה, השיבה, כי א. מנסה לרצות את הנאשם והנאשם אומר לו מה לומר.

כשנשאלה, האם אמירותיו של הנאשם כלפיה, כמו "איזה גוף יש לך" היו מטרידות, השיבה שכן, וכי היא מאד סבלה מהן. כשעומתה עם כך, שלממונה על ההטרדה המינית, גב' ר.פ., מסרה, שראתה באמירות אלה אמירות מפרגנות ושהרגישה נוח איתן, השיבה, כי התעלמה מאמירות אלה וכי לכל אורך הדרך חשבה ש"יהיה טוב".

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

העדה הוסיפה, כי היתה בטיפולים פסיכולוגים כדי לעכל את מה שחוותה.

כשנשאלה לגבי סירוב שלה להישאר באחד הימים עד שעה 19:30 השיבה, כי בשל הטרדות הנאשם סירבה להישאר איתו לבד.

בסיום החקירה הנגדית, עמדה העדה על כך, כי העידה אמת וכי לא הגישה תלונה כדי להבטיח קבלת הקביעות.

לשאלות בית המשפט, בנוגע לכך שבחרה לחשוף, בתחילה, דווקא את ההתנכלות מטעם מ.צ. ו-י.ג. ולא חשפה את הטרדות מצדו של הנאשם, למרות שהדבר היה מביא לכך, שתישאר תחת ניהולו של הנאשם, השיבה כי אמנם הנאשם עשה טעות חמורה, אך י. הוא אדם שקשה להתנהל אתו ביום יום ואצל הנאשם היא חשבה בשלב מסוים ההטרדה תיפסק.

כשנשאלה מדוע בחרה להקליט את השיחות עם י.ג. ולא עם הנאשם, כשנושא הקלטות השיחה היה בתודעתה, השיבה כי לא תכננה "לפתוח" את הסיפור עם הנאשם וכי שבעלה הוא שהוביל ל"פתיחת הסיפור".

כשנשאלה, מדוע לא ביטלה הטיול, שבמהלכו היתה אמורה לשהות בצמוד למי שפגע בה מינית, השיבה, כי חששה מדמי הביטול וכי לא רצתה להכניס את עצמה למשבר נפשי נוסף.

בחקירה חוזרת להגנה לאחר שאלות בית המשפט שבה וטענה, כי בשיחה אצל הממונה על הטרדות מיניות במפעל, גב' א.פ., לא סיפרה על הטרדה המינית ו"פתחה" נושא זה רק על הממונה על הטרדות גב' ר.פ..

עוד אישרה, כי באותו יום הגיע בעלה למפעל לאחר השיחה עם הנאשם. לדבריה, כשבעלה שמע אותה בוכה ונסערת אמר לה: "זהו, את מפסיקה לסבול שם, אני לא יכול כל יום לשמוע שאשתי בוכה בטלפון" והוא ניתק את הטלפון והלך ל-אבנר בן סניור.

לדבריה, בעלה ירון עבד בא לקח אותה מהמפעל, אך בטרם לקח אותה, פגשה את הנאשם וניהלה שיחה עמו.

כשנשאלה על כך, שלא פגשה בנאשם, אלא, לפי עדותה של א.פ., במהלך השיחה קיבלה שיחה מהנאשם והיא באה אליו, השיבה, כי אבנר בן סניור. התקשר אליה ואמר לה, שבעלה יצא עכשיו משיחה אצלו וסיפר לה מה הנאשם עשה לה, והיא אישרה לו את הדברים.

ע.ת. 2 – בעלה של המתלוננת - מר ירון עבד סיפר, בחקירתו הנגדית, כי הוא בעל עסקים – רשת חנויות כללי בית.

העד סיפר, כי רעייתו עובדת, מזה זמן רב במפעל XXX, וכי בשלב מסוים היא עברה למחלקת הלוגיסטיקה, תחת ניהולו של מ.צ. ושם עבדה ביחד עם י.ג., שהיה כוחני, אך לא היה ניתן להתעסק אתו, כי הוא מקורב להנהלה.

לדבריו אשתו סבלה בעבודה שם, והיתה חוזרת מהעבודה יום יום כשהיא בוכה.

לדבריו, התקיימה שיחה עם הנאשם, שהכיר את רעייתו – המתלוננת - מאז היותה ילדה, ולאחר זמן מה, כשעובדת, שהיתה תחת ניהולו של הנאשם, עזבה - הודיע הנאשם לרעייתו - המתלוננת- כי ידבר עם מ. וינסה "למשוך" אותה אליו, כדי שה"סיוט" הזה יפסק.

לדבריו, באותו זמן, תפשו את הנאשם כדמות חיובית, אך מהר מאד התברר, שהנאשם לא תמים וכי הוא חשק ברעייתו – המתלוננת.

לדבריו, סיפרה לו רעייתו, כי בשיחה עם הנאשם נעמדה בפתח הדלת לצאת, והנאשם הכניס לה יד לחזה. לדבריו אמרה לו, שבפעם הבאה – אם יקרה דבר כזה - תעמיד את הנאשם במקום.

לדבריו, ניסה הנאשם להשאיר את אשתו, המתלוננת, אתו לאחר שעות העבודה אך היא סירבה.

לדבריו, כשהבין הנאשם, שהאסטרטגיה שלו אינה עובדת וכי המתלוננת לא תיענה לו, כעס מאד.

בשלב מסוים, פנתה רעייתו – המתלוננת - למחלקת כוח אדם, למנהל בשם י.ג., ותגובת הנאשם היתה "היא משחקת באש" משום שבמפעל רואים בכך קנוניה, כמו שעברין פונה למשטרה.

לדבריו, לאחר שהנאשם לא קיבל את מבוקשו מרעייתו – המתלוננת, הזמין את אשתו לשיחה. אשתו התקשרה אליו, למ., והוא חש שאינו יכול "לסחוב" יותר ופנה לאבנר בן סניור., ללא ידיעת אשתו.

לדבריו, באותו יום הוא לקח את אשתו מהמפעל בXXXXXX ונסע למחלקה המשפטית של המפעל, שנמצאת ב.

תוך כדי, פגש את מ.צ., שהכניס אותו לשיחה, בה היה נוכח גם הנאשם, ובשלב מסוים – הוציא את הנאשם והוא (העד) רמז למ., שמשהו לא תקין בהתנהגותו.

לדבריו, רק לאחר השיחה בין הנאשם לרעייתו, בה אמר לה, שהיא עובדת גרועה, והחליט ללכת לאבנר בן סניור..

לדבריו, לאחר מכן לקח את אשתו אל הממונה על ההטרדות המיניות, גב' ר.פ., והיא לחצה אותם להשיג ראייה כלשהי. לשם כך, הלכו והצליחו לפתוח טלפון שבור, שהיה של רעייתו – המתלוננת, ושם מצאו את ההודעה ואת הסרטונים ששלח לה הנאשם. לדבריו, לאחר פניה נוספת לר.פ., לקח את אשתו למשטרה כדי "לעשות לזה סוף".

בחקירתו הנגדית נשאל, כיצד איפשר לאשתו לנסוע לXXXX עם הנאשם, למרות שידע על מעשהו של הנאשם, השיב, כי הנאשם לא נסע לבד, אלא עם רעייתו וכי ברוך השם רעייתו שלו – המתלוננת - היתה עם אמה, כך שהנאשם לא יכול היה לעשות דבר במהלך הטיול.

כשנשאל, כיצד לא לקח את אשתו להתלונן מיד לאחר שסיפרה לו על ההטרדה הראשונה השיב "... אבל מה יש לזרוק 13 שנים לפח במקום כזה מסודר? תראה את אשתך מתרסקת יותר...".

כשנשאל, מדוע לא ביקש מאשתו להקליט את הנאשם תוך שמטיחה בו, כי פגע בה, השיב, כי לאשתו לא היה אומץ לכך וכי לא רצתה להתמודד עם זה.

כשנשאל, מדוע לא פנה לנאשם והתעמת אתו השיב, כי אשתו לא היתה נשארת בעבודה וכי החברה בה עובדת היא "ארגון טרור".

העד הכחיש, כי רעייתו התלוננה על הטרדות מיניות יומיומיות, וטען, כי היא שיתפה אותו בנוגע לנגיעה בחזה; לדברים שאמר לה הנאשם למחרת; לבקשתו ממנה להישאר לאחר שעות העבודה וכן בנוגע ליציאה המשותפת למסעדה. עוד הוסיף, כי הנאשם שלח לה סרטונים.

כשנשאל, מדוע בחר "לפתוח" את הפרשה ולהתלונן דווקא במועד בו עשה כן, השיב, כי אשתו התקשרה אליו בוכה וכי "הגיעו מים עד נפש".

כשעומת עם כך, שבפגישה אליה נכנס עם מ.צ. ועם הנאשם, לא העלה את נושא הטרדות המיניות מול הנאשם, השיב, שאמר לנאשם שהוא "חצה את הקווים האדומים" וביקש להישאר עם מ.צ. בארבע עיניים.

כשעומת עם כך, שכאשר סיפר למ. על הטרדות, דיבר על מסרונים בלבד ולא העלה את נושא הנגיעה בחזה, השיב כי הוא לא אמר מפורש אלא רמז, שהיתה הטרדה מינית והוא עוד מעט ישמע לגביה, היות שאבנר בן סניור. הנחה אותו לפתוח את הנושא רק עם המחלקה המשפטית.

עוד הוסיף, כי בחר שלא לשתף את מ.צ. בנושא הטרדה המינית מאחר שאינו ממונה על תחום הטרדות המיניות.

כשעומת עם כך, שבחודש מרץ, לאחר שכבר החלה הטרדה המינית כלפי אשתו נפגש עם רעייתו של עובד אחר במפעלי ברום, בשם דנה בוחבוט, וכשהיא שאלה אותו בנוגע לאשתו, השיב לה, כמה טוב לאשתו לעבוד תחת הנאשם ואיזה שיפור יש בכך לעומת מה שהיה קודם – הסביר, כי לא חשב לחשוף את נושא הטרדה המינית וידע שכל מה שיאמר לה – היא תעביר לבעלה, ובעלה יעביר לנאשם.

כשנשאל מה המקור לידיעה שמסר לממונה על הטרדות החמייניות בהנהלה - ר.פ. - לפיה היה מקרה שאירע בין הנאשם לבין עובדת נוספת - ט.ר. – השיב, כי מישהו שהוא אינו זוכר את שמו התקשר אליו ומסר את המידע הזה, וכי הוא ביקש מהמחלקה המשפטית לבדוק זאת, אך אותה ט. בחרה לשתוק.

כשנשאל באיזו שעה הגיעה למפעל ביום 03.07.2017 השיב, כי אינו זוכר בדיוק, אך הדבר היה "באיזור השעה שתיים".

לדבריו, באותו יום לא פגש באשתו עד לאחר שהיתה לו השיחה עם מ.צ..

כשנשאל, כיצד מסביר את המקריות, לפיה, לאחר השיחה של אשתו – המתלוננת - עם מ.צ., בה הובהר לה כי הנאשם התלונן על תפקודה, חזרה לממונה הנוספת על הטרדות מיניות א.פ. וסיפרה לה, שהנאשם מטריד אותה, כשבאותו היום ממש החליט גם העד להתלונן על נושא הטרדות המיניות הסביר, כי אשתו לא "פתחה" את כל נושא הטרדה המינית אצל א.פ., אלא רק אמרה, שהטרידו אותה וכי הוא ש"פתח" את הנושא בצורה מסודרת אצל אבנר בן סינור., אך אין זה משנה מי מהם סיפר על זה.

עד כאן סקירת העדים, שנשמעו מטעם התביעה.

אשר למוצגים, שהוגשו מטעם התביעה:

. התקליטור והתמליל ת/א-ב – מתעדים שיחה בין הנאשם לבין המתלוננת מתאריך 11.05.17, אשר התקיימה לאחר שהנאשם שב למשרדו מהישיבה עם המנהל מ.צ. בשיחה זו, נשמע הנאשם מספר למתלוננת, כיצד ניסה להגן עליה בישיבה ולהציף את ההתנהלות של י.נ. כלפיה;

. פלט המסרונים ת/2 – מכיל את ההודעה ששלח הנאשם למתלוננת, בה הזמין אותה למסעדה ולמשחק כדורגל, כדלקמן:

הנאשם – להזמין לך כרטיס ומסעדה למשחק?

המתלוננת – תלוי לאיזה מסעדה J

הנאשם – איזה שאת רוצה.

(התכתבות מיום 23.04.17)

הנאשם – מה עם י., הצליח להשיג כרטיסים למשחק?

עם (כך במקור) הוא משיג לנו מסעדה עלי

הוא מפיונר

המתלוננת – הוא לא רוצה כי זה בנתניה

אם זה היה פה היה הולך

אמר שמעדיף לראות בבית

הנאשם – זה משחק אליפות

המתלוננת – ברור

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אין לו סבלנות לנסוע עד נתניה

הנאשם – זה לא באירופה זה שעה ורבע נסיעה

איך את מרגישה?

המתלוננת – על הפנים.

(התכתבות מיום 27.04.17)

התכתבות נוספת המתועדת – ת/2, היא סרטון, שנשלח מטעם הנאשם למתלוננת, במועד כלשהו שבין השיחות הקודמות לבין התאריך 07.06.17 ובו – סרטון של אישה היורדת במדרגות ומעליו הכיתוב הבא:

חידת היום: כמה מדרגות יש בסרטון הבא. מי שמצליח לספור כמה מדרגות יש הוא המנצח.

להודעה זו לא נשלחה תגובה מטעם המתלוננת.

ת/3 – תקליטור ובו קבצים, שהועברו למתלוננת מאת הנאשם. מכיל תמונות של אשה המתעמלת "יוגה" בעירום (נשלח למתלוננת אישית); סרטון של אשה המתהלכת עירומה ברחבת הכותל (נשלח ביום 11.06.17 למתלוננת אישית); סרטון של אישה היורדת במדרגות, שהופיע בהודעה המתועדת ב – ת/2 (נשלח בקבוצת עובדים בה חברה גם המתלוננת, שהיא היחידה ממין נקבה בקבוצה זו);

ת/4 – מכתב מאת מנהלת משאבי אנוש למתלוננת, נושא תאריך 16.02.17, כדלקמן:

הנדון: העברת תפקיד

הריני להודיעך כי הינך עוברת לתפקיד אחראית רישום תנועות מלאי ומכולות בכפיפות

למר XXXX

זאת החל מהתאריך 12.02.2017

המעבר אינו כולל קבלת דרגה

באיחולי הצלחה!

ת/5 – דוח עימות בין המתלוננת לבין הנאשם מתאריך 26.07.17;

ת/6 – סיכום בירור התלונה במפעל מיום 13.07.17, נערך על ידי הממונה על ההטרדות המינית, הגב' ר.פ. במהלך הבירור, נשאל הנאשם, האם ביקש מהמתלוננת למחוק את ההודעה הראשונה המתועדת ב-ת/2 ומסר כי אינו זוכר. עוד יצוין, כי במהלך בירור זה – לא ידעה המתלוננת לנקוב בתאריך מדויק של אירוע הפגיעה. הבירור הסתיים בכך, שהממונה קבעה, שמדובר בגרסאות מנוגדות ואין בידה מידע או כלים, שבאפשרותם ניתן לאשש או להפריך את גרסת המתלוננת או הנלון.

ת/7 – השלמת בירור התלונה מאת הממונה על ההטרדות המיניות, הגב' ר.פ., נושאת תאריך 06.08.17: בעקבות כך, שעלה בידי המתלוננת לשחזר את ההודעות במכשיר הטלפון התקול והיא הציגה לממונה את ההזמנה למשחק הכדורגל ואת הקבצים המתועדים בתקליטור ת/3 – קבעה הממונה, כי המדובר בהתנהגות, העולה כדי הטרדה מינית.

ת/8 – אמרת ר.פ. במשטרה מיום 08.08.17 – מסרה, כי המתלוננת הגיעה אליה לאחר פניה של עובדת רווחה בשם ז.ב., אשר טענה, כי המתלוננת הוטרה מינית. לדבריה, אותה ז. ליוותה את המתלוננת באופן חברי. לדבריה, הממונה הנוספת על ההטרדה, היושבת במפעל עצמו – גב' א.פ. – ביררה עם המתלוננת האם היתה הטרדה והמתלוננת ענתה לה, שהיתה הטרדה אך היא אינה רוצה לפרט. לדבריה, רק בתאריך 04.07.17, הגיעה המתלוננת עם בעלה ופירטה את התלונה. לדבריה, המתלוננת התייחסה, בתחילה, לאמירות של הנאשם כלפיה, כי היא "נראית טוב אחרי לידות", אך היא ראתה בזה פרגון ולא יחסה לכך חשיבות. לדבריה, בשלב הבא – מסרה המתלוננת, שהנאשם אמר לה, שהוא היה רוצה להרגיש "מה זה חזה עם הגדלה", ושמישהי אחרת במפעל, רצתה לתת לו להרגיש, אך "הוא לא זרם עם זה". עוד סיפרה המתלוננת, כי ביום הראשון, כשנערכה שיחה בינה לבין הנאשם והיא קמה לצאת – כשהיא החזיקה את ידית הדלת – קם אחריה הנאשם, ורגע לפני שפתחה את הדלת, הכניס לה יד לחולצה ואמר "זה מרגיש טבעי". עוד מסרה המתלוננת, כי אותה שיחה היתה לפני הטיסה לXXX. כן סיפרה, כי לאחר שחזרו מהטיול – ביקש ממנה הנאשם תמונות שלה עם בגד-ים. כן סיפרה, על ההודעה של ההזמנה למשחק כדורגל ולמסעדה. הנאשם הראה לה את ההודעה השניה המתועדת ב-ת/2 וטען, כי נפגע האמון שלו במתלוננת וכי הוא משאיר את מכשיר הטלפון אצל אחת העובדות, כשנכנס לשיבות, ויתכן, שמישהו אחר שלח הודעות מהמכשיר שלו. הנאשם סיפר גם, שחלון חדרו תמיד פתוח. הנאשם שלל את הנגיעה בחזה של המתלוננת וטען, שהיא מניפוליטיבית ותעשה הכל כדי שלא יפגעו לה בקביעות. עוד סיפר הנאשם על מקרה, בו נמצאה בעיית אמינות אצל המתלוננת, אשר טענה, כי נקעה את רגלה והתברר, לאחר מכן, שהיתה באירוע עם נעלי עקב ורקדה. לדברי העדה, לאחר שנמסרו למתלוננת תוצאות הבירור הראשון, היא היתה נסערת ולא מרוצה מהמסקנות, הגיעה עם בעלה וביקשה לדבר עם המנהל של העדה – סמנכ"ל אכיפה גלובלית והיועץ המשפטי של התשלובת.

שיחה זו התקיימה בתאריך 16.07.17. באותה שיחה, מסרה המתלוננת, על הטרדה מינית, לכאורה, של הנאשם כלפי עובדת נוספת, אך טענה, כי אינה יכולה למסור פרטים היות שאותה עובדת אינה מסכימה. למחרת, חזרה המתלוננת שוב אל מנהלה של העדה, ביחד עם בעלה, והם מסרו, כי הצליחו לשחזר את הסרטונים מהטלפון התקול והציגו את ההודעה הראשונה המתועדת ב-ת/2 ואת הסרטונים המתועדים בת/3. לאחר מכן, בתאריך 19.07.17, התקשר לעדה בעלה של המתלוננת - ע.ת. 2 - ומסר שם של עובדת נוספת, אותה הטריד הנאשם לכאורה. העדה פנתה לאותה עובדת, אך היא שללה מכל וכל הטענה ואמרה "לא היה ולא נברא". העדה עימתה את הנאשם עם הסרטונים, שהביאה המתלוננת. העדה שללה טענת הנאשם, כי הוא עצמו הציג לה את הסרטונים.

9/ת – אמרת עובדת הרווחה ז.ב. מיום 13.09.17, בה מסרה, כי מכירה את המתלוננת "לאורך שנים" ואף מכירה את אמה. לדבריה, הגיעה אליה המתלוננת פעמיים או שלוש ובכתה, כי קשה לה בעבודה, כי מעמיסים עליה ומתייחסים אליה באופן לא הוגן ונותנים לה לעבוד יותר ממה שעובדת אחת יכולה להכיל. עוד טענה, כי דיברו אליה "לא יפה". לדבריה, בפעם האחרונה בה הגיעה אליה המתלוננת (המועד אינו זכור לה), אמרה לה, שגם הוטרדה והעדה השיבה לה, כי מרגע זה תעביר את המידע הלאה והפנתה אותה למחלקה המשפטית. לדברי העדה, סיפרה לה המתלוננת, שהנאשם הכניס לה יד לחזה כדי לדעת "מה זה סיליקון" וכן סיפרה לה, על התכתבויות בינה לבין הנאשם, אותן לא פירטה;

10/ת – 12/ת – אמרות הנאשם;

13/ת – זכ"ד בנוגע לשיחה עם העובד א., אשר סירב להגיע לעימות;

14/ת – תקליטור נוסף בו מתועד הסרטון של האישה המתהלכת עירומה ברחבת הכותל.

עד כאן ראיות התביעה.

ראיות ההגנה

ע.ה. 1, רס"מ רות וינר, גבתה שלוש אמרות מהמתלוננת והובאה לעדות מטעם ההגנה, בעקבות טענות המתלוננת בנוגע לאופן ניהול החקירה כלפיה. בהסכמת הצדדים – נשמעה עדה זו, טרם שמיעת עדות הנאשם.

בחקירתה הראשית, סיפרה, כי האמרות הנוספות נגבו בשל בקשות להשלמת חקירה שהתקבלו מהפרקליטות.

העדה שללה האפשרות, כי לא תתעד במדויק את הדברים הנאמרים בחקירה או כי תרשום דברים על דעת עצמה.

העדה סיפרה, כי כאשר הגיעה המתלוננת – ע. ת. 1 – למסור התלונה, היתה מאוד נסערת, בכתה והיה לה קושי לדבר. לדבריה, הציעה לה כוס מים.

העדה נשאלה בנוגע למועד האירוע של הנגיעה בחזה, כפי שנרשם באמרה נ/6ד' ואישרה, כי רשמה דברים מפיה של המתלוננת.

כאשר עומתה עם טענת המתלוננת, כי הצמידה אקדח לרקתה, באופן מטאפורי, וכפתה עליה לומר תאריך, הסבירה כי אינה כופה דבר אך היה עליה להגיע לתאריכים ויתכן שבעיני המתלוננת, בתחושתה הסובייקטיבית, היא נלחצה.

העדה טענה, כי היא עצמה אינה לוחצת, אך לא שללה עם מצב, בו המתלוננת אמרה, שאינה זוכרת את התאריך והיא (העדה) אמרה לה "כן תרשמי". יתכן גם, כי אמירה כזו שלה לא נרשמה באמרה. אך בכל מקרה – התאריך נרשם מפיה של המתלוננת.

בחקירתה הנגדית, הסבירה, כי תפקידה היה לבצע השלמת חקירה והיא לא הכירה את כל התיק, אלא פעלה בהתאם לבקשה להשלמת חקירה מטעם התביעה, כשחלק מההשלמה שהתבקשה היא מציאת התאריך המדויק בו התחרש האירוע של הנגיעה בחזה.

העדה אישרה, כי בחקירתה הראשונה – לא זכרה המתלוננת את תאריך האירוע המדובר.

העדה אישרה, כי בהשלמת החקירה דרשה מהמתלוננת למסור לה תאריך מדויק.

בנוגע לתיקון התאריך על גבי האמרה – משנה 2018 ל-2017, טענה העדה כי היא שחתומה ליד התיקון ויתכן, כי תיקנה זאת בהוראת המתלוננת.

בנוגע למילה "בין" בשורה 13 לעדות, טענה העדה, כי אינה מבינה בדיוק את התחביר בשורה אך התכוונה לכך, שיתכן שהטיסה היתה בין 13.02.2017 – 14.02.2017. העדה לא שללה האפשרות, כי המתלוננת ניסתה לעשות חישוב של התאריכים ביחס למועד הטיסה ולכן נרשמה מילה זו.

לשאלות בית המשפט, אישרה העדה, כי בדרך כלל, אם נעשה תיקון באמרה על ידי הנחקר (במקרה זה המתלוננת) היתה אמור להיות חתימה שלה ליד התיקון. העדה לא יכלה לתת הסבר מדוע לא היתה חתימה במקרה דנן. לשאלה, מדוע בוצע התיקון בכתב יד, שיערה, כי יתכן, שתיקנה את האמרה בהתאם לדברי המתלוננת לאחר שהעדות כבר "נסגרה במחשב".

ע. ה. 2, הגב' א.פ., משמשת כרכזת מנהלית במפעל ובתקופה הרלוונטית – היתה גם אחת הממונות על הטרדה מינית במפעל.

בחקירתה הראשית, מסרה, כי בפגישה מיום 03.07.17, כשהגיעה המתלוננת למשרדה, סיפרה לה, שהיא עברה התנכלות בעבודה, שיש לה הרבה עומס בעבודה, שמטילים עליה עוד ועוד משימות, היא לא מספיקה וכועסים עליה. המתלוננת מיקדה טענותיה בעובד י.נ..

עוד סיפרה, כי פנתה לסמנכ"ל האחראי על שרשרת האספקה, מר א.א., והוא אמר, שצריך לחלק את העבודה בצורה אחרת.

לדברי העדה, נושא ההטרדה המינית לא עלה כלל בשיחתה עם המתלוננת.

במהלך השיחה – קיבלה המתלוננת שיחה ממר מ.צ., הממונה על הממונה שלה, והיא יצאה, ואמרה שתחזור אליה (לעדה).

העדה הוסיפה, כי המתלוננת אמרה לה, שבשיחה עם מ.צ. היא הולכת לספר לו על כל ההתנהלות וההתנכלות שהיא עוברת מאותו י.נ..

כשחזרה אליה המתלוננת, לאחר השיחה עם מ.צ. – אמרה לה, שעברה הטרדה. העדה הסבירה לה את ההליך של הגשת תלונה אך המתלוננת טענה, כי היא מפחדת להגיש תלונה, היות שהיא לפני קביעות וכי תגיש תלונה רק אם יעבירו אותה מחלקה.

בחקירתה הנגדית, סיפרה, כי הממונה הנוספת על ההטרדה המינית – ר.פ. – היא האחראית עליה, יושבת במחלקת האכיפה. העדה היא הממונה על נושא ההטרדות המיניות באתר המפעל עצמו. העדה קולטת את התלונות ומעבירה אותן הלאה.

העדה הוסיפה, כי המתלוננת הגיעה מלווה בעובדת רווחה בשם ז.

לדברי העדה, לא ידעה על מה המתלוננת מעוניינת לשוחח עמה.

ע.ה. 3 – הנאשם – בחר להעיד, לאחר שהוסברו לו זכויותיו.

בחקירתו הראשית, סיפר הנאשם על נסיבותיו האישיות, כבן 53, אב לשלושה, עובד במפעל מזה כשלושים שנה. החל מתפקיד של מפעיל מכונה ובמהלך השנים התקדם לתחום הנהלת החשבונות, לוגיסטיקה, כיום – ראש יחידת חומרי גלם ואריזות במחלקת הלוגיסטיקה.

לדברי הנאשם, הכיר את המתלוננת עוד מהיותה ילדה בת 11, מאחר שאמה עבדה עמו במפעל במשך 30 שנה. בין הנאשם למתלוננת קיים הפרש גיל, הוא כבר היה מבוגר כאשר הכיר אותה וכבר עבד במפעל.

לדברי הנאשם, בשנת 2016 הגיעה המתלוננת ליחידת מת"ל – תיאום והובלות, שם עבדה ביחד עם עובדים בשם ק., י., ב.ח.

למתלוננת היה קשה עם י. והרבה פעמים היתה נכנסת אליו ובוכה שקשה לה, שמתעמרים בה ומתעללים בה. העניין עבר לטיפולו של הממונה על האגף – מ.צ., וגם הנאשם עצמו ניסה לסייע למתלוננת, היות שי. הוא איש קשה והיא התלוננה על כך, שכל עומס העבודה נופל עליה.

בהמשך לתלונותיה של המתלוננת, ריכז מ.צ. את כל ראשי היחידות וביקש להכין לה תכנית של תפקידים מתאימים לה, כדי שלא כל העבודה תיפול עליה. אלא, שתכנית זו לא הצליחה.

בהמשך, אחת העובדות, בשם ג.ד., עזבה את העבודה במחלקה של הנאשם, ובעקבות כך פנה הנאשם למ.צ. ואמר לו, שזו הזדמנות להוציא את המתלוננת מהיחידה בה נמצאת ולהעבירה לעבוד תחתיו. גם אמה של המתלוננת התקשרה לנאשם וביקשה, שיעזור לה וינסה להעביר אותה מקום.

לדברי הנאשם, החלה המתלוננת לעבוד תחתיו רק לאחר שחזרו מהטיול בXXX. טרם שהחלה לעבוד, התקיימה שיחת "תיאום ציפיות" בינו לבינה, אשר, למיטב זכרונו, היתה יום או יומיים לפני הנסיעה. זאת, היות שהנאשם ידע שהמתלוננת עוברת לעבוד תחתיו, עוד לפני הנסיעה.

הנאשם שלל, כי נגע למתלוננת בחזה במהלך אותה שיחה או בכלל ואף שלל, כי ביקש ממנה לגעת בחזה בהזדמנות נוספת.

לדברי הנאשם, במהלך הנסיעה לXXX, שהו הוא והמתלוננת בחדרים שהיו, למיטב זכרונו, צמודים ובנוסף, טיילו, בילו, יצאו לבלות והפליגו ביחד. הוא לא חש כל דבר מוזר מצדה של המתלוננת ולהיפך, היא אף ביקשה ממנו לסייע לה עם המזוודות כאשר עלתה לסירה והם ישבו יחדיו בסירה קטנה.

לאחר שחזרו מהטיול – החלה המתלוננת לעבוד, והמשיכה בעבודתה עד לתאריך 03.07.17.

לדברי הנאשם, האווירה במשרד היתה טובה. המתלוננת היתה מגיעה למשרד; אוכלת אתו ארוחת צהריים; ביקשה ממנו שידפיס לה דברים בשביל ילדיה (בחדרו היתה מדפסת צבעונית). עם זאת, היו בעיות לגבי איכות עבודתה, עד שלמדה את העבודה – טעויות אנוש, בעיות בהקלדה של נתונים. הנאשם העיר למתלוננת, באחת השיחות, לגבי הבעיות והיא קיבלה זאת.

אחרי כחודשיים של עבודה, החלה להעלם מהמשרד, הולכת לקנות אוכל וחוזרת לאחר כשעה ומחצה, מדברת הרבה בטלפון. הנאשם היה מקבל הערות מהממונים עליו או מהמתקנים הקשורים עם היחידה שניהל, שאף אחד אינו עונה ביחידה. בסך הכול, לא היתה המתלוננת העובדת החכמה ביותר (בלשונו: "לא העיפרון הכי מחודד בקלמר") אך עבדה באופן רגיל, עם בעיות מסוימות.

לאחר שהגיעו לנאשם הרבה תלונות מהמתקנים השונים בנוגע לתפקודה של המתלוננת, הודיע הנאשם לממונה עליו – מ.צ. – כי עומד לעשות שיחת משותפת – התייעלות ושיפור - עם המתלוננת. השיחה נקבעה ליום 03.07.17. בפתח השיחה, שאל הנאשם לשלומה והיא השיבה שבסדר. הנאשם שאל, אם יש בעיה כלשהי ביחידה, שהמתלוננת מבקשת שהוא יטפל בה, והיא השיבה, שאין בעיות. אז החל הנאשם להעלות בפניה את הבעיות הקיימות בהתנהלותה – שיחות הטלפון, טעויות ההקלדה בעקבות השיחות שהיא מנהלת ומקלידה במהלכן נתונים, ההפסקות בשעות הקריטיות של העבודה.

כשהגיע הנאשם לנושא של הטלפון – קמה המתלוננת והחלה לצעוק "אתם עושים לי בכוונה אתה והוא", כשהיא מתכוונת אליו ואל מ.צ. וטוענת, שהם מנסים לפגוע לה בקבלת הקביעות בעבודה. המתלוננת יצאה החוצה ותוך כדי צעקה לנאשם: "אתה תראה, אני אגיע למחוזות שלא חלמת עליהם".

לפני כן, השיב לה הנאשם, כי השיחה אינה קשורה לנושא הקביעות שלה, אלא זאת שיחת משוב כדי לשפר את הממשק של היחידה מול המתקנים.

לאחר שהמתלוננת יצאה, התקשר הנאשם אל הממונה אליו – מ.צ. ואמר לו, שהשיחה "התפוצצה". מ. ביקש ממנו להעלות את הדברים על הכתב והוא כתב אותם בהודעת דואל.

בהמשך היום – ראה הנאשם, שהמתלוננת נעלמה והיא אף לא ענתה לשיחותיו. הנאשם סבר, שאולי היא תירגע בהמשך והמשיך בפעילות השוטפת ביחידה.

בשעה 14:00 באותו היום, היו הנאשם ו-מ.צ. אמורים לצאת לישיבה אצל הממונה על מ.צ. ולפתע קיבלו הודעה טלפונית, שהישיבה בוטלה. הנאשם הבחין במי שהתברר אחר כך, שהוא בעלה של המתלוננת – מתקדם לכיוונם. הבעל – ע. ת. 2 – שאל את הנאשם אם שמו גולן, והוא השיב בחיוב. הבעל שאל את מ.צ. אם שמו מ. ואף מ. השיב בחיוב. אז הציג את עצמו כבעלה של המתלוננת והחל לדבר עם מ.צ. בנוגע לכך, שאינו שולט על העובד י. כן העלה טענות כלפי מ. עצמו. מ. ביקש ממנו להיכנס למשרד. שלושתם נכנסו למשרד של מ., ישבו שם כשעה, דיברו, צחקו ולדברי הנאשם לא הוזכר בשיחה דבר הנוגע אליו, אלא כל השיחה היתה בנוגע לק. ולי., העובדים מהמחלקה הקודמת וכן, בנוגע למ. עצמו, שבעלה של המתלוננת טען, שאינו שולט במחלקה.

בהמשך השיחה, התקרבה השעה בה על הנאשם לעלות להסעה הביתה. בעלה של המתלוננת ביקש להישאר עם מ. לבד והנאשם אמר, שהוא ממילא הולך, כי הוא ממחר להסעה.

בהמשך, התקשרה אליו הגב' ר.פ. וביקשה, שיגיע לבית XXX (שם מצויים משרדי ההנהלה של המפעל). הנאשם הסביר, כי אינו יכול, היות שבאותו זמן נמסר לו, כי מפקדו של בנו, המשרת בצבא, נהרג מפליטת כדור. הנאשם שאל, אם הוא יוכל להגיע למחרת, וכך נקבע.

למחרת, הגיע הנאשם למשרדה של ר.פ. ושאל במה מדובר. לדבריו, סבר כי יתכן שמדובר בתלונה נגד מי מהעובדים שתחתיו, אך ר. אמרה לו, שזה נוגע אליו. היא אמרה לו, ששלח הודעות וואטסאפ ונגע במתלוננת. הנאשם הכחיש, כי נגע במתלוננת ובנוגע להודעות וואטסאפ – מסר לה את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואמר, כי יכולה לבדוק את כל ההתכתבויות שלו אתה. לדברי הנאשם, אף הציע להשאיר את מכשיר הטלפון שלו בידיה כדי שתעשה כל בדיקה שתמצא לנכון.

ר. שאלה את הנאשם גם בנוגע לשתי עובדות נוספות, בשם ג. ו-ט., האם היה לו משהו עם מי מהן, והוא השיב בשלילה.

בסופו של דבר, נמסר לנאשם, שלא נמצא דבר נגדו אך לאור כך שהמתלוננת הגישה תלונה – יועבר למקום אחר כדי שלא תהיה קרבה ביניהם. אך לאחר כשבועיים, קיבל מכתב, בו נאמר, שנמצאה הטרדה מינית ברף נמוך, בשל שליחת הודעות וואטסאפ. בעקבות כך, הוחלט להשעות את הנאשם עד לבירור העניין ומאז – במשך כשנתיים ומחצה הוא מושעה, ומקבל מחצית המשכורת.

בנוגע לבקשתו מהמתלוננת להישאר עד מאוחר בעבודה - הסביר הנאשם, כי קיים נוהל לפיו בסגירת כל חודש, כלומר ביום האחרון של כל חודש, צריך להישאר עובד, שיסייע לנאשם לצאת לשטח ולבדוק מלאי במתקנים. בנוסף, קיימת תורנות, פעם בחודש, בה על אחד העובדים להישאר עד השעה 19:30. הדבר אינו חריג ואינו נוגע רק למתלוננת, אלא לכל העובדים ביחידה.

בנוגע לטענת המתלוננת, שהזמין אותה למשחק כדורגל ולארוחה, הסביר הנאשם, כי הזמין אותה ביחד עם בעלה, לצאת אתו ועם רעייתו. המדובר היה במשחק האליפות של הפועל באר שבע, שלא ניתן היה להשיג כרטיסים אליו והמתלוננת סיפרה לו, שבעלה יכול להשיג כרטיסים. בשל כך, ביקש ממנה, שבעלה ישיג להם כרטיסים. הנאשם טען, כי מלכתחילה התכוון להזמין את המתלוננת ביחד עם בעלה.

בנוגע לטענה, כי הנאשם ביקש מהמתלוננת למחוק התכתבויות אתו, השיב הנאשם, כי היו פעמים בהם שלח לה הודעות וואטסאפ בנוגע לי. או ל-מ. ולאחר מכן – ביקש ממנה למחוק אותם. עם זאת, לא נכון שביקש ממנה למחוק את ההודעה בנוגע למשחק הכדורגל.

לדברי הנאשם, הממונה על נושא ההטרדות המיניות - ר.פ. - אף דפדפה במכשיר הטלפון שלו וצילמה מסכים.

בנוגע לטענות, שהנאשם שלח סרטונים פוגעניים למתלוננת, הסביר, כי שלח סרטונים שונים, כגון של אשה, שיורדת במדרגות, כשהמצלמה מראה את שדיה והחזה שלה קופץ, או סרטון של אשה שהסתובבה עירומה בכותל המערבי. לדברי הנאשם, ראה בכך בדיחה והדבר אינו חריג, כי שולחים סרטונים כאלה בקבוצות. לדברי הנאשם, המתלוננת לא פנתה אליו מעולם שלא ישלח סרטונים כאלה. הנאשם הוסיף, כי כיום, במחשבה לאחור, מבין שזה דבר פסול ולא היה שולח זאת שוב, ככל שישנה בחורה בקבוצה, אך באותה העת - לא יחס לכך חשיבות ומכל מקום היתה זו הלצה בלבד.

בנוגע לתמונות של מישהי המתעמלת יוגה בעירום, סיפר, כי קיבל אותן במהלך ישיבה והחל לצחוק, כשהמתלוננת עצמה ביקשה שיראה לה את התמונות ואמרה לו לשלוח אותן אליה.

לטענתו, גם המתלוננת העבירה אליו סרטון של קרובת משפחה של אחת העובדות מבצעת אקט מיני, והוא מחק אותו מיד, היות שהכיר את מי שהופיעה בסרטון.

לשאלה, מדוע שהמתלוננת תעליל עליו השיב, כי אינו יכול "להיכנס לראש" של המתלוננת, אך היא פחדה כל העת בנוגע לקביעות שלה וכשיצאה מהשיחה עמו אף אמרה לו, שתגיע למחוזות שהוא לא חלם עליהם ושלא הוא ולא מ.צ. יפגעו לה בקביעות.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי המתלוננת ראתה בו אוזן קשבת ודמות תומכת – "כתף להישען עליה". עוד אישר, כי המתלוננת הרגישה חפשי לבוא לשוחח עמו וכי לא פעם היו לבד כששוחחו על הבעיות האישיות שלה.

לדבריו, כאשר היתה המתלוננת עדיין במחלקה השניה – היה מייעץ לה, מתוך נסיונו, כיצד לנהוג. לדבריו, נוהג לעזור לכולם, אך בנוגע למתלוננת – סיבה נוספת למתן העזרה היתה, שהוא מכיר אותה ושאמה היתה חברה "די טובה" שלו.

כשהתבקש להגדיר את יחסיו עם המתלוננת בזמן בו שהתה תחת פיקוחו השיב, כי היחסים היו טובים, הגם שהיו "עליות ומורדות" בנושא העבודה.

לדבריו, הגם ששמע, מאנשי היחידה המקבילה, כי המתלוננת היא בעייתית, הוא עצמו לא סבר כן, למעט בעיות נקודתיות מסוימות בתחום העבודה ובשל כך גם, זימן את המתלוננת לשיחת המשוב.

כשנתבקש להתייחס לתפקודה של המתלוננת ביחידה המקבילה השיב, כי י. היה בעייתי, אך גם היא היתה בעייתית. י. עצמו אדם קשה ומקושר לוועד העובדים, כך שלא היה ניתן לגעת בו וכדי למצוא פתרון ולתמרן במצב המורכב שנוצר – הועברה המתלוננת ליחידה שבניהולו.

הנאשם אישר, כי גם לאחר שהמתלוננת עברה ליחידה שלו, המשיך י., מהיחידה המקבילה, לתת לה הוראות ולדבריו – המנהל מ.צ. ניסה לפתור מצב זה על ידי קביעת חלוקת מטלות מסודרת.

הנאשם אישר, כי הכעס שהיה למתלוננת על י. ועל מ. גדול מכל כעס שיש לה כלפיו וכי היא אף פעם לא באה אליו בטענות בנוגע להתנהלותו כלפיה בעבודה.

לשאלה האם אהב את המתלוננת השיב הנאשם, כי חיבב אותה. כשעומת עם כך, שאמר לה, לאחר שחזר משיבה בה טען להגנתה, כי "רק בגלל שאני אוהב אותך אני מספר לך את הדברים האלה..." השיב, כי התכוון לכך, שאוהב אותה כמו הבת שלו. כשעומת עם כך, שבכל הנוגע לתמונות היוגה בעירום, הן תמונות פורנוגרפיות וקשות לצפייה השיב, כי לא ראוי היה שישלח לה את התמונות וכי טעה בכך, אך היא עצמה ביקשה לקבל אותן.

כשהוטח בנאשם, כי עובד נוסף שהיה, על פי הטענה, באותו מעמד בו ביקשה המתלוננת, שיעביר לה את התמונות – א. – לא הגיע לעימות עם המתלוננת ואף לא הגיע לבית המשפט השיב, כי הוא מסר עדות וגם הגיע לבית המשפט, אך בסופו של דבר – ויתרו עליו. בכל מקרה, שב וטען כי הוא מספר את האמת וכי לא תיאם דבר עם א..

הנאשם אישר, כי המתלוננת היתה האשה היחידה בקבוצת העבודה, בה הועברו התמונות של האישה היורדת במדרגות. גם לגבי סרטון זה, שב הנאשם וטען, כי לא היה עליו לשלוח אותו. הנאשם טען, כי שלח סרטון זה בקבוצה, אך סניגורו אישר, כי נשלח באופן אישי למתלוננת, למרות שהוא נשלח בקבוצה. כשנשאל, מדוע נשלח הסרטון בשעה 19:15 לאחר שעות העבודה השיב, כי יתכן שהיה בתורנות, במשמרת.

הנאשם אישר, כי במהלך הטיול בXXX, ראה את המתלוננת בבגד-ים והוסיף, שגם אשתו וגם הוא היו עם בגד-ים. הנאשם הכחיש, כי ביקש מהמתלוננת לשלוח לו תמונה שלה בבגד ים והוסיף, שממילא היו לו תמונות מהטיול במכשיר הטלפון הנייד, בהן רואים אותה עם בגד ים ובנוסף, בעמוד הפייסבוק שלה יש תמונות כאלה "בלי סוף".

הנאשם הכחיש, כי החמיא למתלוננת על המראה שלה לאחר לידה וטען, כי כאשר הגיעה אליו, כבר היתה מספר שנים לאחר הלידה.

הנאשם אישר, כי היה נוהג לשמור על כבודן של מי שעובדות תחתיו וכי כאשר עובדים אחרים, כגון הנהגים הבדואים, העירו לו, כי מפריע להם לראות את אחת העובדות חשופות – היה אומר לעובדות את הדבר. לדבריו, פעם אחת אמר זאת גם למתלוננת, אם כי, בהמשך חקירתו הנגדית (ע' 90 לפרו' מיום 12.02.20), תיאר הערות אלה כמצב מתמשך ולא כאירוע חד פעמי.

הנאשם אישר, כי לא היתה לו היכרות ישירה עם בעלה של המתלוננת אך ציין, כי הכיר אותו מהסיפורים, ששמע ממנה. לדבריו, זה היה הרקע להזמנת המתלוננת למשחק כדורגל ולמסעדה, כשכוונתו היתה,

ליציאה של שני זוגות – המתלוננת ובעלה ביחד עמו ועם אשתו. הנאשם הכחיש, כי ביקש מהמתלוננת למחוק את ההודעה. עם זאת, לא יכול היה הנאשם למסור הסבר, מדוע – ההודעה הראשונה, בה לא צוין, כי מתכוון לבילוי בצירוף בני הזוג – לא נמצאה במכשיר הטלפון שלו, כאשר במכשיר הטלפון של המתלוננת – היא נמצאה. לדברי הנאשם, ביקש ממנה למחוק רק הודעות שקשורות למ. ולי., היות שהם אנשים שעובדים עמו והוא לא רצה שידעו, מה אומר לגביהם.

הנאשם הוסיף, כי בכל מקרה, ניתן לשחזר הודעות שנמחקו.

לדברי הנאשם, אינו נוהג לתעד כל שיחת מוטיבציה, שמנהל עם מי מעובדיו, אך ביום 03.07.17, תיעד את השיחה בהודעת דואל לבקשת הממונה עליו – מ.צ.

בנוגע לקשר בינו לבין מ.צ., מסר הנאשם, כי מ. הוא הבוס שלו ואישר גם, כי הם חברים טובים, מזה חמש עד שבע שנים. למרות זאת, טען, כי מ. אדם שידוע להפריד בין העניינים האישיים לענייני העבודה והוא אובייקטיבי.

לדברי הנאשם, שוחח עם מ.צ. בנוגע לתלונה שמסרה המתלוננת – רק לאחר ששניהם היו במשטרה. הנאשם הוסיף, כי לא אמר לאיש, על כך שזומן להיחקר במשטרה וכי הלך למשטרה עם רעייתו.

הנאשם אישר, כי התייעץ בעורך דין טרם חקירתו.

הנאשם הכחיש, כי הופנה לסניגור על ידי מ.צ..

בנוגע למועד תחילת עבודתה של המתלוננת תחת פיקוחו, עמד הנאשם על כך, כי הדבר היה רק לאחר ששבו מהטיול בXXX. עם זאת, לא שלל קיומה של שיחה, בה הסביר לה על העבודה, לפני הטיסה. בכל מקרה, טען, כי השיחה הרשמית בנוגע להנחיות העבודה כלפיה התקיימה רק לאחר ששבו מהXXX (שם, ע' 94). לדברי הנאשם, מאז היו לו שיחות רבות עם המתלוננת. הנאשם אישר, כי כאשר היה משוחח עם המתלוננת, דלת משרדו היתה סגורה, אך לדבריו – קיים חלון, שתמיד פתוח.

הנאשם שלל את האפשרות, כי כאשר קמה המתלוננת לצאת ליווה אותה לכיוון היציאה וטען, כי אינו נוהג לעשות כן, אם כי יתכן, שהיה מקרה, בו יצאה מהמשרד במקביל למישהו שהיה אצלו בשיחה ויצא גם הוא. אך לפי זכרונו, מעולם לא קרה מקרה כזה עם המתלוננת.

לדברי הנאשם, הפעם היחידה בה נגע במתלוננת היתה, יום אחד, כאשר הגיעה אליו בוכה והוא נתן לה מכה על השכם ואמר לה שתירגע, בסוף הכול יסתדר והיא לא תישאר במחלקה הזאת (הכוונה למחלקה הקודמת בה עבדה).

לשאלה, האם היתה למתלוננת סיבה לחשוש בנוגע לקבלת הקביעות השיב, כי אחרי כל התלונות שהיו לגביה, מי, מק. – היתה לה סיבה לחשוש וכי גם המנהל ציין, שיש בעיות עמה. לדבריו, קבלת קביעות במפעל "XXX", בעבור מי שגר בדרום, זה "יותר ממפעל הפיס" וכי אם יציעו לעובד לקבל קביעות במפעל או לקבל 2,000,000 ₪, הוא יעדיף לקבל קביעות. לכן, כל עובד זמני במפעל דואג בנוגע לקביעות. גם המתלוננת אמרה כל הזמן, שדואגת בנוגע לקביעות.

עם זאת, אישר הנאשם, כי בתחילת השיחה עם המתלוננת (מיום 03.07.20) אמר לה, שאינה צריכה לדאוג וכי מטרת השיחה לשפר את הממשק ביניהם.

הנאשם אישר, כי בנוגע לקביעות – הוא אמור לתת המלצה, ולאחר מכן מ. והסמנכ"ל שמעליו אמורים לאשר אותה וכי אם לא יאשרו אותה – לא תקבל את הקביעות.

כשהוטח בנאשם, מספר פעמים, כי דווקא משום כך, שהוא בעל יכולת השפעה בנוגע לקביעות – לא היתה המתלוננת מעלילה עליו השיב, כי היא אמרה בסוף השיחה שלא תאפשר לו ולמ. לפגוע לה בקביעות וכי אינו יכול "להיכנס לראש שלה".

לשאלה, מדוע התלוננה המתלוננת לגביו ולא לגבי י. או מ., שגרמו לה למפחי נפש רבים, השיב, כי הוא יותר "עדין" מהם, פחות חזק מהם במערכת ולכן, הם אנשים שאינם קלים, ולכן – היה לה קל יותר להתעמת עמו.

הנאשם הכחיש, כי גרם להעברת המתלוננת ליחידה שבניהולו, כדי לקרב אותה אליו.

לשאלת בית המשפט, מדוע ביקש לקבל עובדת, שהסתכסכה עם הממונים המקבילים אליו השיב, שהיה זה בשל ההיכרות עם אביה ועם אמה.

לשאלה נוספת של בית המשפט אישר הנאשם, כי לא היו עובדות אחרות שהעביר להן סרטונים מאותו הסוג. עוד מסר, כי כיום לא יעביר סרטונים כאלה גם אם "יצמידו לו אקדח לרקה" אך באותה עת, זה היה ספונטני, כחלק מההווי של היחידה.

ע. ה. 4 – מ.צ., שימש, בתקופה הרלוונטית, כמנהל הלוגיסטיקה במפעל.

באמרתו נ/8, שהוגשה חלף חקירתו הראשית, סיפר, כי הוא משמש כממונה הישיר על הנאשם, אשר, בעצמו, משמש כממונה על המתלוננת.

העד מסר, כי בתאריך 03.07.17, פנה אליו הנאשם טלפונית, ואמר לו, כי ניהל שיחה עם המתלוננת, במהלכה ערך משוב על תפקודה בעבודה, והשיחה "התפוצצה" תוך שהמתלוננת יצאה מהחדר. לדברי העד, ביקש מהנאשם לתעד את השיחה ולהעביר לו בדואל, והנאשם עשה כן. העד שלח את תמצית הדברים אל הממונה עליו – א.א..

לאחר כשעה, נכנסה המתלוננת אל משרדו של העד ואמרה, שהיא מרגישה, שהנאשם "מחפש אותה" וכי "מישהו שלח אותו לחפש אותה". העד הסביר לה, שלא כך הם פני הדברים וכי אמורות להגיע למחלקה סטודנטיות, שיורידו את לחץ העבודה ממנה. המתלוננת ביקשה לקיים שיחה עם א. – הממונה על העד – והעד השיבה לה, כי יארגן לה שיחה כזאת. ואכן, למחרת הגיעה המתלוננת לשיחה עם הממונה עליו – א.א..

העד שלל הטענה, כי המתלוננת ציינה בפניו, שהנאשם נגע לה בחזה.

כשנשאל בנוגע ללבושה של המתלוננת השיב, כי תמיד היתה באה "לבושה וסגור הכל", היות שהיתה רגישה לקור.

לדברי העד, בהמשך אותו היום, בשעה 14:00, יצא ביחד עם הנאשם לשיבה בהנהלת המפעל בXXXXXXXX ובחניה – פגש את בעלה של המתלוננת. לאחר היכרות ולחיצת ידיים, סיפר הבעל לעד על הקשיים שהיו למתלוננת ביחידה הקודמת מול י. העד השיב לו, כי הקשיים הללו היו לפני כחצי שנה וכי כעת – הדברים מאחוריהם. בהמשך, הזמין העד את הבעל להיכנס למשרדו, ביחד עם הנאשם והראה לו את מקום העבודה של אשתו. במשרד התפתחה שיחה, במהלכה התרעם הבעל על כך, שהעד לא טיפל בקשיים שהיו לרעייתו – המתלוננת – ביחידה הקודמת (לדבריו: "לא נתן להם פטיש בראש") וכן שאל, מדוע לא העביר את המתלוננת מהיחידה הקודמת כבר ביום הראשון. העד הסביר לבעל את המגבלות ואת הקושי להעביר אנשים וכי למרות הקשיים – העביר את המתלוננת לעבוד ביחידה שבניהולו של הנאשם.

לדברי העד, בסיום השיחה, ביקש בעלה של המתלוננת לשוחח עמו בארבע עיניים. בשיחה זו, אמר לו, שיש לו מסרונים, שהנאשם הטריד את המתלוננת. לדברי העד, היה המום. הבעל אמר לו, כי הוא כבר "מונחה" על ידי עורך דין ועובדת סוציאלית של החברה.

העד ליווה את הבעל ליציאה.

לשאלה, האם סיפר לו הבעל על נגיעה של הנאשם במתלוננת – השיב העד בשלילה.

לדברי העד, לאחר סיום השיחה עם הבעל, פנה לסמנכ"ל הממונה עליו – א.א. – וסיפר לו על השיחה, אך א. מסר לו, כי הוא כבר יודע ומעודכן וכי קיבל דיווח מהיחידה המשפטית.

לדברי העד, לאחר אותו היום, לא הגיעה המתלוננת לעבודה מספר ימים ולאחר מכן – הועברה לעבוד במעבדה.

לדברי העד, מכיר את הנאשם שנים רבות, במהלך עבדו תחתיו הרבה נשים, שהיו סוגדות לו. לדבריו, גם המתלוננת סגדה לו וקשה לו להאמין, שהוא נגע בה, היות שהיתה כמו הבת שלו.

כשנשאל אם יש סיבה, שהמתלוננת תעליל על הנאשם, השיב, שהיא עמדה לפני קבלת קביעות וכי "זה מקום שמעמיד עובדים בלחץ".

בחקירתו הנגדית, מסר, כי מכיר את הנאשם 8 שנים לערך וכי הם "חברים מצוינים".

לשאלה, האם דואג לנאשם, השיב, כי אכפת לו ממנו, כמו שאכפת לו גם מעובדים אחרים. לדברי העד, לאחר הגשת התלונה – לא שוחח עם המתלוננת כלל ועם הנאשם דיבר בענייני עבודה, אך לא על נושא התלונה.

לשאלה, אם בחר לסייע לנאשם, השיב, כי לא היה בוחר לסייע לו בנושא כזה.

לדברי העד, בתחילה סבר, כי התלונה בנוגע להטרדה - עניינה מסרונים בלבד.

לשאלה, מדוע ביקש מהנאשם לתעד את השיחה ש"התפוצצה" – השיב, כי היו בעיות עם המתלוננת כבר ביחידה הקודמת והוא קיבל על כך הרבה טלפונים. לכן, רצה שהדברים יהיו מתועדים לצורך השיקול של מתן הקביעות. לדברי העד, מצב בו המתלוננת עוזבת את השיחה ואינה מקבלת את הערות הממונה עליה, הוא מצב יוצא דופן, שהוא בעל משמעות בנוגע לתפקודה ובנוגע לקביעות.

לדברי העד, יש להפריד בין האישיות של י. לבין תפקודו בעבודה. בעבודה – היה י. עובד מצטיין, אך יחסי האנוש שלו היו גרועים. העד הסכים, כי המתלוננת עברה השפלות מצדו של י..

לדברי העד, התאמץ רבות על מנת שהמתלוננת לא תפטר מעבודתה. לדברי העד, לאחר שקיבל את הדיווח, שהשיחה בין המתלוננת לבין הנאשם "התפוצצה" התקשר אליה, אך היא לא ענתה לו לטלפון. בהמשך, נכנסה אליו למשרד. הוא שאל אותה, מה הסיפור, והיא השיבה, שנראה לה שמישהו שלח את הנאשם "לחפש אותה".

לדברי העד, לא אמר למתלוננת, כי הוא עלול לפטר אותה, ואף לא היתה לה סיבה לחשוב, כי עומדת להיות מפוטרת, כאשר יצאה ממנו.

לדברי העד, השיחה עם בעלה של המתלוננת התקיימה בין השעות 14:00 – 15:00 והוא דיווח עליה לסמנכ"ל א. סביב 15:20 – 15:30.

לשאלה, האם במהלך השיחה עם בעלה של המתלוננת, כשהנאשם עוד היה בשיחה, אמר הבעל, שהנאשם "חצה קווים אדומים" השיב העד, כי אינו זוכר זאת וכי שהנאשם היה בחדר – דיבר הבעל רק בנוגע להתנהגותו של י..

עד כאן עדי ההגנה.

ההגנה הגישה המוצגים הבאים:

1/ – הודעת דואל שנשלחה מאת הנאשם אל מ.צ. (הועברה לאחר מכן גם אל הממונה על ההטרדות המינית ר.פ.), מתאריך 03.07.17, שעה 09:48. ההודעה מתעדת את שיחת הבירור של הנאשם עם המתלוננת, שהתנהלה באותו הבוקר. בשיחה זו, נשאלה המתלוננת אם יש לה בעיות הקשורות לעבודה והשיבה בשלילה. לאחר מכן – העלה הנאשם לדיון עמה מספר נקודות בעייתיות בהתנהלותה ובין היתר, בעיות הקשורות להקלדת נתונים שגויים; עיכוב בהגשת דוחות; שיחות טלפון ארוכות במהלך היום והסתובבויות. הנאשם ציין, כי המתלוננת הרימה עליו את קולה וכשהעלה את נושא ה"הסתובבויות" – החלה לצעוק "זה לא יכול להימשך כך, אתה קיבלת הנחיות לחפש אותי ואני יגיע (כך במקור) להרבה מקומות". לאחר מכן, קמה ויצאה מהמשרד.

2/ – ראיון עם המתלוננת בפמ"ד, בו אמרה המתלוננת, שהאירוע הראשון המתועד בכתב האישום היה "סביב" 12.02.17 אך היא אינה זוכרת בוודאות, אלא

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

יודעת, שזה היה "יומיים בערך לפני הטיסה", והטיסה היתה בתאריך 14.02.17. עוד מסרה, כי האירוע השני, של ההטרדה המילולית, היה למחרת האירוע הראשון. הפרקליטה מסרה למתלוננת, כי נושא התאריכים עלול ליצור קושי ולגרום לכך, שלא תהיה הרשעה. בשלב מסוים – יצאה המתלוננת נסערת, בשל כך שהבינה שהתיק "מאוד קשה";

3/ – דוח נוכחות של הנאשם בעבודה, ממנו עולה, כי הנאשם היה נוכח בעבודה בתאריך 12.02.17, אך בתאריך 13.02.17 – לא הגיע הנאשם לעבודה;

4/ – תמונות מהטיול בXXX. בתמונות, נראים הנאשם, רעייתו והמתלוננת בהפלגה בסירה קטנה, כשהם צמודים זה לזה – הנאשם צמוד לרעייתו ורעייתו יושבת בצמוד למתלוננת, שעומדת. ביתר התמונות – נצפית המתלוננת נשענת על רעיית הנאשם או יושבת או עומדת בצדה, כשניכר, שקיימת קרבה בין השתיים.

5/ – תכתובת מסרונים בנוגע לטיול ברשת החברתית "פייסבוק". בין היתר, מופיעה התכתבות בינה לבין הנאשם ורעייתו, כדלקמן:

הנאשם - הנעים ונחמדים השכנים שלי???

המתלוננת - אוהבת את השכנים שלי.. רק חסר דלת מקשרת (פרצופון צוחק ומוציא לשון)

6/א-ח – אמרות המתלוננת במשטרה;

7/ – אמרת הממונה על ההטרדות המיניות במפעל עצמו – הגב' א.פ., בה מספרת, כי העו"ס ז.ב. הגיעה אליה ביחד עם המתלוננת ואמרה, שיש לה משהו לספר. המתלוננת נכנסה לבדה, וסיפרה לה, שהממונה הישיר שלה י.נ. מתנכל לה, יש לה הרבה עומס עבודה, היא אינה עומדת בעומס, כל הזמן מטילים עליה משימות ועבודות וכועסים עליה כשאינה מספיקה אותן. לדבריה, שיתפה את הסמנכ"ל בעומס העבודה שיש לה והוא אמר שכנראה צריך לעשות חלוקת עבודה. לדבריה, י. חשב, שהיא דיברה עליו אצל הסמנכ"ל ואז "התעצבן" עליה ואמר לה שהוא "יעיף אותה" ואז – העבירו אותה לעבוד ביחידה שבניהולו של הנאשם. במהלך השיחה – קיבלה המתלוננת שיחת טלפון מ.מ.צ. ואז אמרה, שהיא הולכת לדבר אתו על ההתנכלות אליה מצד י. ותחזור לשוחח עם העדה לאחר מכן. לאחר השיחה עם מ., אכן חזרה המתלוננת ואז – שיתפה אותה, שהיא עברה "הטרדה מינית" אך היא פוחדת לספר. העדה הסבירה למתלוננת את התהליך של הגשת

תלונה והיא אמרה לה שהיא אינה מעוניינת להגיש תלונה, אלא לעבור מחלקה. בסיום השיחה – יצאה המתלוננת מהמשרד והעדה עדכנה את הממונה שמעליה – הגב' ר.פ.. בשיחה עם העדה – לא מסרה המתלוננת, מי הטריד אותה מינית או באיזה יחידה זה היה.

8/ - אמרת מ.צ. במשטרה, בה סיפר כי הוא המנהל הישיר של הנאשם והמתלוננת – עבדה בכפיפות לנאשם. בתאריך 03.07.17 פנה אליו הנאשם טלפונית ועדכן אותו בדבר השיחה שניהל עם המתלוננת, בה נתן לה משוב על תפקודה, כשהשיחה התפוצצה והמתלוננת יצאה מהחדר. העד ביקש מהנאשם לתעד את השיחה ולהעביר זאת בדואל. הנאשם שלח לו את תמצית הדברים. העד שלח את הדברים לממונה שמעליו – א.א.. לאחר כשעה, נכנסה אליו המתלוננת ושוחחה עמו. היא מסרה לו, כי מרגישה שהנאשם "מחפש אותה" ושמישהו "שלח אותו לחפש אותה". העד הסביר לה, שלא כך הם פני הדברים, ושבקרב תגענה סטודנטיות, שיורידו ממנה את עומס העבודה. המתלוננת ביקשה שיחה עם הממונה על העד – א.א. והוא השיב שאין בעיה, שהוא יסדר לה שיחה כזאת. למחרת – היא הגיעה לשיחה עם אותו א.. לדבריו, המתלוננת לא סיפרה בשיחה, על הטרדה כלשהי של הנאשם כלפיה.

כשנשאל, כיצד מתלבשת המתלוננת השיב, שהיא רגישה לקור ותמיד באה לבושה כשהכל סגור. העד סיפר עוד, כי באותו היום, בשעה 14:00, כאשר הגיע להנהלת המפעל בXXXXXXXX, ביחד עם הנאשם, הגיע אליהם בעלה של המתלוננת והם שוחחו במגרש החניה. יתר הפרטים – מתועדים בסקירת עדותו של עד זה לעיל.

עד כאן ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה עותרת, כי בית המשפט יקבל במלואה את גרסתה של המתלוננת לאירועים, הנתמכת בעדות בעלה, ע.ת. 2, בנוגע להלך הרוח שהפגינה לאחר האירועים.

התביעה טענה, כי גרסת המתלוננת נתמכת בהודעה המתועדת ב-ת/2, לפיה ניסה הנאשם להזמין למשחק כדורגל ולמסעדה, הגם שאינה מתכחשת לכך שלאחר הודעה זו, נשלחה הודעה נוספת, בה נזכר גם בעלה של המתלוננת בהקשר לאותה הזמנה. לטענת התביעה, העובדה, שההודעה הראשונה מבין

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

השתיים לא נמצאה במכשיר הטלפון של הנאשם, מעידה על אמיתות גרסתה של המתלוננת, לפיה ביקש ממנה הנאשם למחוק את ההודעה ומחק אותה גם ממכשיר הטלפון שלו.

התביעה הפנתה לסרטונים שבתקליטור ת/3, שהועברו על ידי הנאשם למנוי הטלפון האישי של המתלוננת באמצעות ישומון "וואטסאפ".

אשר למועד בו אירע האירוע הראשון המתואר בכתב האישום – הנגיעה בחזה – טענה התביעה, כי מלכתחילה לא היה בידי המתלוננת למסור מועד מדויק, למעט העובדה, שהמועד היה קרוב לטיסה לXXX. לטענת התביעה, רק באמרתה האחרונה במשטרה, נקבה המתלוננת בתאריך 12.02.17 וזאת בשל כך, שהחוקרת התעקשה, שהיא תמסור לה תאריך מדויק.

אשר לטיסה המשותפת לXXX, ביקשה התביעה לקבל הסברה של המתלוננת, כי קבעה את הטיול עוד לפני האירוע בו פגע בה הנאשם וכי היה לה קשר טוב עם רעיית הנאשם ולכן – ניסתה להדחיק את הדברים ולקוות שהכל "יהיה בסדר".

התביעה הפנתה לטענת המתלוננת, כי לו היתה בודה את האירוע, לא היתה מספרת, שלבשה חולצה עם צווארון "גולף" ביום בו פגע בה הנאשם.

התביעה הפנתה לטענת הבעל – ע.ת. 2 – אשר, לדבריו, הוא שהחליט לחשוף את הפרשה לאחר תקופה ארוכה בה נחשף לסיפורי רעייתו על מה שעובר עליה בעקבות התנהגות הנאשם. הבעל טען, כי לו היתה רעייתו – המתלוננת – חפצה להעליל על מישהו, היתה עושה זאת נגד העובדים האחרים כמו מ. או י., ולא על הנאשם, שעזר לה.

לטענת התביעה, מתיעוד השיחה ת/1א-ב, ניתן ללמוד, כי באותו מועד – ראה הנאשם במתלוננת עובדת טובה ונלחם בעבורה ב"חירוף נפש".

התביעה מבקשת לקבל גרסת המתלוננת בנוגע לתמונות מתעמלת ה"יוגה" בעירום, המתועדות בתקליטור ת/3, כי לא ידעה כלל על כך, שהנאשם שלח לה תמונות אלה, שנתרו במכשיר הטלפון התקול שלה ולבכר גרסה זו על פני גרסת הנאשם, כי המתלוננת גם ידעה על העברתן וכי, למעשה, היא עצמה ביקשה ממנו, שישלח אותן, עוד בתאריך 04.06.17. לטענת התביעה, העד, שהובא לתמוך בגרסת הנאשם – אותו עובד בשם א. – אמנם העיד בפני הממונה על ההטרדות המיניות בהנהלה – גב' ר.פ., אך כאשר זומן לעימות עם המתלוננת – סירב להגיע ואף לא הגיע לבית המשפט. מכאן, טענה התביעה, שיש להתעלם מעדותו.

התביעה טענה, כי ע.ה. 1 – חוקרת המשטרה רס"מ רות וינר – אישרה, בעדותה, כי היא שבאה בדרישה למתלוננת למסור תאריך מדויק של אירוע הנגיעה בחזה. מכל מקום, טענה התביעה, כי אין חשיבות לתאריך בו אירע האירוע, היות שאין מחלוקת על קיומה של שיחת תיאום הציפיות עם הנאשם.

התביעה הפנתה לעדותה של ע.ה. 2 – הגב' א.פ., ולאמרתה במשטרה נ/7, לפיה סיפרה המתלוננת לעדה, שלא הגישה התלונה היות שחששה, שהקביעות שלה תפגע.

התביעה טענה, כי אין לקבל דברי הנאשם, לפיהם – ראה את המתלוננת "כמו הבת שלו", היות שדברים אלה אינם מתיישבים עם התמונות והסרטונים ששלח לה. התביעה הפנתה לדברי הנאשם בחקירה הנגדית, כי לא היה שולח סרטון כזה לבתו.

התביעה טענה, כי דווקא אי תיעוד התאריכים על ידי המתלוננת וכן אי הקלטת שיחות עם הנאשם, מלמדים על כך, שלא היה בכוונתה להתלונן, מה גם, לדבריה, כל העובדים שנכנסו תחת ההסכם הקיבוצי – קיבלו קביעות ולכן - לא היתה לה סיבה להעליל על הנאשם.

התביעה טענה, כי החלטתה של המתלוננת לנסוע עם הנאשם לXXX אין בה כדי לפגוע במהימנות התלונה. זאת, היות שהטיול נקבע זמן רב מראש וכן היות שרעיית הנאשם וגם אמה של המתלוננת היו עמה. לטענת התביעה, אין לצפות מנפגעות עבירות מין להישאר צפונות בביתן.

מנגד, טענה התביעה, כי אי הסכמת המתלוננת להישאר בעבודה בשעות מאוחרות מלמדת על החשש שלה מהנאשם.

התביעה טענה, כי הנאשם שימש כדמות אב וכאוזן קשבת בעבור המתלוננת וכי היתה לה היכרות ארוכה עם הנאשם. משכך – לא היתה לה כל סיבה להעליל עליו. עוד טענה התביעה, כי אם היתה המתלוננת חוששת לקביעותה – היתה יכולה להמתין עוד מספר חודשים ולסבול בשקט, כפי שסבלה עד אז.

התביעה טענה, כי לו היתה המתלוננת בודה עלילה, לא היתה מספרת על אירוע שהתרחש כחמישה חודשים קודם לכן; בתקופה בה לובשת ארוך; לפני הטיסה לXXX; והיתה בוחרת בסיפור שלא יעלה סימני שאלה.

התביעה טענה, כי לא עלה בידי הנאשם לספק הסברים מניחים את הדעת להתנהגותו, לרבות בכל הנוגע להודעות ששלח.

לאור כל האמור – עותרת התביעה להרשיע הנאשם בדיון.

ההגנה טענה, כי כתב האישום שהוגש מבוסס על עדות המתלוננת, כעדות יחידה, וכן על חיזוקים מכוחה של עדות בעלה.

ההגנה טענה, כי עדות המתלוננת אינה מעוגנת בזמן ולכן – לא ניתן להזימה.

ההגנה טענה, כי עדות המתלוננת כבושה, מתפתחת, רווית בקיעים, פרכות וסתירות וכי מהווה "משענת קנה רצוף".

ההגנה טענה, כי כל נושא משלוח הסרטונים וההודעות המצולמות למתלוננת, אשר נטען, כי מהווה הטרדה מינית – לא נזכר בכתב האישום.

ההגנה טענה, כי אין לקבל טענת התביעה, לפיה – אין חשיבות למועד האירועים הנזכרים בכתב האישום. זאת, מאחר שנטען, כי האירועים אירעו יום אחר יום, כאשר אם מתייחסים אל המועד אותו נקבה המתלוננת בחקירתה במשטרה – 12.02.17 – הדבר אינו אפשרי, היות שביום 13.02.17 אין מחלוקת, שהנאשם לא נכח בעבודה. לטענת ההגנה, חזרה בה המתלוננת מהמועד שמסרה, לאחר שהוברר – כי הדבר אינו אפשרי וזאת על מנת לאפשר לה "מרחב תמרון". עוד טענה ההגנה, כי אין לקבל דברי המתלוננת, לפיהם החלה לעבוד ביחידה שבניהולו של הנאשם לפני הטיול לXXX, כשהדבר סותר את רישומי המפעל, כפי שעולים מההודעה על העברת התפקיד – ת/4.

עוד טענה ההגנה, בהקשר זה, כי הגיוני שמי שצפוי שיוצא לטיול – יתחיל בתפקיד חדש כשהוא יחזור מהטיול. בהקשר זה, הפנתה ההגנה לסתירות, שמסרה המתלוננת בנוגע למועד האירוע הראשון שבכתב האישום – "ביום שאחרי המעבר" ליחידה שבניהולו של הנאשם – ת/6; "יומיים בערך לפני הטיסה" – בשיחת הראיון בפמ"ד; "בין התאריכים 12.02.17 עד 14.02.17" - באמרתה במשטרה נ/6ד; "סביב תחילת חודש פברואר" – בעדותה בבית המשפט.

עוד טענה ההגנה, כי גרסת המתלוננת בבית המשפט, לפיה התחילה לעבוד ביחידה שבניהולו הנאשם כבר בתחילת חודש פברואר 2017 אינה מסתדרת, שהרי – כיצד החלה לעבוד כשעדיין לא קיבלה הסבר על התפקיד ועל משימותיה.

ההגנה טענה, כי גם אם הוכחו מעשים אחרים, שאינם מפורטים בכתב האישום, כגון משלוח הסרטונים – אין בכך כדי לחזק את גרסת המתלוננת.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

ההגנה טענה, כי ניתן היה להתרשם מהמתלוננת, שאינה בגדר "אסקופה נדרסת" כלל ועיקר, היות שנהגה להלין אודות היחס שספגה מי., מק., מ-מ.צ. ואף הגיעה לשיחה עם הסמנכ"ל א.א.. ההגנה הפנתה לאמרתו של מ.צ. – 8/נ – שם סיפר, כי אפילו אם י. לא אמר לה בוקר טוב או אפילו על אופן הנחת הדפים על השולחן – היתה פונה אליו ומתלוננת. עוד הפנתה ההגנה לכך, שהמתלוננת הקליטה הן את י. ואת מ.צ. והן את הסמנכ"ל א.א. בשיחות עמם, כשהנאשם עצמו ייעץ לה להקליט חלק מהשיחות הללו. לטענת ההגנה, אין זה סביר, שהנאשם היה עושה מעשה מגונה במישהי כה דעתנית, שאינה נמנעת מהגשת תלונות על ההתנכלויות כלפיה ואף נוהגת להקליט בסתר את עמיתיה לעבודה. עוד טענה ההגנה, בהקשר זה, כי אין זה סביר, שהמתלוננת עצמה היתה מאפשרת לנאשם או לכל אדם אחר להטריד אותה מינית, פעם אחר פעם, מבלי שתגיב על כך, כאשר נהגה להגיב בחריפות על כל פגיעה בה וכי הדבר אף עלה מהתנהגותה כלפי באי-כוח הנאשם בבית המשפט.

ההגנה טענה, כי תלונתה של המתלוננת נכבשה חמישה חודשים תמימים, במהלכם לא נעשה כל נסיון לאסוף ראיות בנוגע למעשים הנטענים, כשבאותה תקופה – אוספת ראיות בנוגע להתנכלות אחרים כלפיה.

ההגנה טענה לסתירות שונות בעדות המתלוננת, בכל הנוגע לאירוע הראשון נושא כתב האישום, בשאלה היכן עמד הנאשם (מצדה או מאחוריה); כיצד בדיוק נגע בה (מעל החולצה, מתחת לחולצה או מתחת לחזיה); מה לבשה (חולצת T, סוודר או "גולף"). ההגנה טענה, כי עולה מהראיות, שהמתלוננת היתה רגישה לקור ובחורף נהגה ללבוש חולצות ובגדים סגורים, דבר שהיה בו כדי להקשות את הכנסת היד, באופן בו תיארה אותה.

גם בנוגע לאירוע השני נושא כתב האישום, טענה ההגנה, כי קיימות סתירות בין גרסותיה של המתלוננת, בייחוד בשאלה – האם השיבה לנאשם לדברים שהוא אמר ומה השיבה לו.

ההגנה טענה, כי הגם שמקבלת את טענת התביעה, לפיה אין לצפות מנפגעת עבירת מין שתוותר על חופשתה – הרי ניתן להבחין בכך, שהמתלוננת לא פעלה לשמור על ריחוק מפני מי שלטענתה פגע בה מינית רק ימים ספורים קודם לכן. בין היתר, הפנתה ההגנה לכך שהמתלוננת בחרה לשהות במלון בצמידות לנאשם ולרעייתו; לצאת איתם לשיט, כשהיתה יכולה לעשות כן עם חברי קבוצה אחרים; המתלוננת אף שלחה הודעה (5/נ) כי "חסר דלת מקשרת" בינה לבין החדר בו שהו הנאשם ורעייתו.

ההגנה טענה, כי התביעה מנסה לייחס משמעות מינית לאירועים, שאינם נתונים במחלוקת, אך אינם מלמדים דבר, כגון הזמנת המתלוננת ובעלה למשחק כדורגל ולמסעדה; בקשה מהמתלוננת להישאר עד מאוחר; משלוח בדיחות, סרטונים ותמונות – גם אם היו סרי טעם, וזאת לנוכח האווירה החברית ששרתה בין הנאשם למתלוננת.

ההגנה טענה להתפתחות בגרסותיה של המתלוננת בנוגע לאמירות בעלות אופי מיני מצדו של הנאשם, כשבגרסותיה הראשונות, למשל בבירור במפעל – מסרה על מספר התבטאויות בודדות (כך עולה מאמרתה של הממונה על ההטרדות המינית ר.פ. – 8/ת) ואילו בתלונתה במשטרה – מסרה על מסכת ביטויים יומיומית (ראו למשל נ/א6'). עוד נטען, כי ככל שהדבר היה מדובר על אמירות יומיומיות – יש לתהות על כך שלא מצאה לנכון להקליט את הנאשם.

ההגנה טענה לסתירות בין דבריה של המתלוננת, כי הנאשם הטריד אותה מילולית באופן יומיומי, לבין הדברים שמסר בעלה (ע. ת. 2), כי שמע ממנה על אמירה אחת בלבד – נושא החלק השני של כתב האישום. הבעל אף שלל במפורש אפשרות קיומן של הטרדות יומיומיות (ע' 138 לפרו').

ההגנה טענה, כי דברי הנאשם למתלוננת, לפיה "יש לה גוף יפה" לאחר לידות – אינם מהווים בגדר הטרדה מינית וכי המתלוננת עצמה מסרה לממונה על ההטרדות המיניות ר.פ., כי בזמן אמת – ראתה בכך "פרגון" ולא ייחסה לדברים חשיבות (ראו ת/8).

ההגנה טענה, כי הדברים שמסרה המתלוננת בנוגע להטרדות מצדו של הנאשם כלפי עובדות אחרות – הופרכו כולן בבירור שנערך במפעל.

בנוגע לבקשת הנאשם לקבל תמונה של המתלוננת בבגדים – טענה ההגנה, כי ברשות הנאשם כבר היו תמונות כאלה מהטיוול וכי תמונות אלה זמינות לכל דורש בחשבון ה"פייסבוק" של המתלוננת, כך שלא היה על הנאשם לבקש ממנה תמונות.

ההגנה טענה, כי בקשת הנאשם, כי המתלוננת תישאר עמו עד מאוחר באחד הימים – שאינה מוכחשת – היתה בהקשר של עבודה וכך גם התייחסה אליה המתלוננת עצמה באמרתיה המוקדמות בבירור במפעל ובמשטרה. מכאן – שאין בבקשה זו לחזק את התלונה.

בנוגע להזמנה למשחק כדורגל ולמסעדה טענה ההגנה, שאין בכך משום הטרדה מינית, כאשר המדובר בצדדים הנתונים ביחסים חבריים וזאת גם אם תתקבל גרסת המתלוננת, שההצעה הועברה אליה בלבד. עם זאת, טענה ההגנה, כי מלכתחילה התכוון הנאשם לבילוי זוגי, עם המתלוננת ובעלה. עוד טענה ההגנה, כי מתגובתה של המתלוננת להצעה כעולה מצילומי ההודעות ת/2 – "תלוי לאיזה מסעדה J" עולה, כי בזמן אמת, לא ראתה המתלוננת בדברים בבחינת הטרדה, שאחרת – לא היתה עונה באופן זה ולא היתה מעטרת תשובתה בחייכן עליז.

באותו הקשר, טענה ההגנה, כי אין זה סביר, שהנאשם מחק את ההודעה הראשונה במכוון, או ביקש מהמתלוננת למחוק את ההודעה בטלפון שלה, כאשר השאיר במכשיר הטלפון שלו ושלה את הסרטונים, שהועברו למתלוננת.

לטענת ההגנה, אין במשלוח הסרטונים והתמונות השונות למתלוננת בבחינת "הטרדה מינית", באשר אינם מהווים הצעה בעלת אופי מיני ואף לא התייחסות, המתמקדת במיניותה של המתלוננת ולמעשה – לא היתה בהם כל התייחסות למתלוננת. ההגנה הוסיפה, כי המדובר היה בסרטונים היתוליים ואף ויראליים, שהועברו בקבוצות רבות. לטענת ההגנה, לא כל הלצה או בדיחה חסרת טעם תבוא בגדר המונח "הטרדה מינית". ההגנה טענה, כי הוכח, שגם המתלוננת עצמה שלחה לחברה בעבודה סרטון ובו מצולמת בת משפחה של עובדת אחרת במצב אינטימי. ההגנה מבקשת לדחות טענות המתלוננת, כי המדובר בסרטונים, שהיו קשים לצפייה מבחינתה ולקבוע, כי משלוח סרטונים אלה היה חלק מההווי במקום העבודה.

ההגנה טענה, כי במבט לאחור, מוטב היה שהנאשם לא היה שולח הסרטונים והתמונות הללו, אך בכל מקרה – לא עמדה כוונה מינית בבסיס שליחתם.

ההגנה טענה, כי יש להימנע מהרחבת יתר של הגדרות הדין בנוגע להטרדה מינית, שתביא להתנהגות מנוכרת בין אנשים ולהימנעות מכל ביטוי של קרבה או חיבה.

לטענת ההגנה, עלה בידה להצביע על מניע ברור להגשת התלונה מצדה של המתלוננת והוא – החשש שלה מפני פגיעה בסיכוי, שתקבל קביעות בעבודה, כפי שעולה מדברי המתלוננת עצמה בשיחת המשום עם הנאשם, כי אינה מוכנה שהנאשם יכפיש אותה היות שהיא לפני קביעות ובפנייתה הישירה לנאשם במילים "אתם מנסים לשחק לי בקביעות" (ראו גרסת המתלוננת בבירור שנערך במפעל – ת/6 וכן הודעת ר.פ. – ת/8). לטענת ההגנה, גרסה זו משתלבת עם גרסת הנאשם, שמסר, כי המתלוננת אמרה לו באותה פגישה "אתם מנסים לפגוע לי בקביעות שלי ואני אעשה הכול שלא תפגעו לי בקביעות".

ההגנה טענה, כי אין זה מסתבר, שהמתלוננת ובעלה בחרו – כל אחד באופן עצמאי וספונטני – "לחשוף" את ההטרדה מצדו של הנאשם באותו היום. לעניין זה, הפנתה ההגנה לאמרתה של העו"ס ז.ב. – ת/9, ממנה עולה, כי כבר באותו הבוקר אמרה לה המתלוננת, שבעלה בדרך להגיע למפעל לדבר עם המנהלים.

ההגנה טענה, כי עדותה של העו"ס ז.ב., אשר סיפרה, כי המתלוננת הגיעה אליה ופנתה אליה בנוגע למצוקות שחוותה בעבודתה, סותרת את גרסת המתלוננת, לפיה – פגשה בעו"ס באקראי.

ההגנה הפנתה לעדותה של א.פ. – הממונה על נושא ההטרדות המיניות במפעל עצמו – לפיה, כאשר הגיעה למתלוננת באותו היום בבוקר – לא דיברה על נושא הטרדה מינית אלא רק על ההתנכלות מצדו של י. ונושא הטרדה המינית עלה לראשונה רק כשחזרה מהשיחה עם מ.צ.. לטענת ההגנה, יש בכך כדי לחזק את המסקנה, שהמתלוננת העלתה את נושא הטרדה המינית רק לאחר שהתברר לה, שהנאשם

דיווח לממונים על התנהגותה בשיחת המשוב עמה, היות שבמשרדו של מ.צ. ראתה את הודעת הדואל שרשם הנאשם וסברה, שהיא מאיימת על קביעותה.

בהקשר זה, הפנתה ההגנה להתפתחות בגרסותיהם של המתלוננת ובעלה אשר, בפגישה עם מ.צ. צוין נושא הטרדות במסרונים בלבד ולא דובר על מעשה מגונה של ממש.

ההגנה טענה, כי אין זה סביר, שהמתלוננת סיפרה לבעלה על המעשה המגונה שעשה בה הנאשם מייד עם תחילת עבודתה ביחידה שבניהולו וכי הבעל הבליג על כך במשך חמישה חודשים ואף לא מנע ממנה לנסוע לחו"ל ביחד עם הנאשם. באותה מידה, טענה ההגנה, כי אין זה סביר, שהמתלוננת עצמה כבשה את תלונתה זמן כה רב, כשבאותו זמן לא נמנעה מלהתלונן שוב ושוב אצל הממונים על פגיעות קלות יותר, כגון התנהגותו של י. כלפיה.

לטענת ההגנה, אין לקבל גרסת המתלוננת, כי לא חששה בנוגע לקבלת הקביעות, בהיותה נסתרת על ידי דברים שמסרה באמרותיה השונות, גם בבירור במפעל, וכן דברים שעלו מפי עדים נוספים. לשיטתה של ההגנה – נסיונה של המתלוננת להפחית ממשקל הקביעות בעיניה – יש בו כדי לפגום במהימנותה.

לטענת ההגנה, בחרה המתלוננת שלא להעליל על י. או מ., שכן, לו היתה פונה בתלונה לגביהם – לאחר שהתלוננה עליהם פעמים רבות קודם לכן – לא היה הדבר מעורר אמון.

לסיכום – טענה ההגנה, כי אין להסתמך על עדות המתלוננת וביקשה לזכות את הנאשם באופן מוחלט.

דיון והכרעה

ההכרעה במשפט זה נסמכת, בעיקרה, על השאלה, האם ניתן להסיק ממצאים על סמך עדות המתלוננת, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

ודוק: למעשה, בכל הנוגע לאירועים נושא כתב האישום – מהווה עדות המתלוננת בגדר עדות יחידה במשפט פלילי, שכן, לא נטען, כי מי אחר היה עד למעשים המיוחסים לנאשם ובנוסף – אף אחד מהמוצגים שהוגשו מטעם הצדדים – אינו מתייחס, באופן קונקרטי, לאירועים אלה.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אמנם, קיימות עדויות וכן קיימות ראיות, שהתביעה מבקשת לראות בהן כחיזוקים, מסוגים שונים, לעדות זו – אך כלל החיזוקים, במקרה דנן, הם פריפריאליים. אף לא אחד מהם נוגע ישירות לאירועים שבמחלוקת.

במצב דברים זה, על בית המשפט להזהיר עצמו, וכמצוות המחוקק – לנמק, האם קיימים שיקולים המביאים למסקנה, כי ניתן להסתפק בעדות זו. בייחוד, כשמולה עומדת גרסה סדורה מצדו של הנאשם, גם היא – נתמכת בעדויות ובראיות.

ודוק: דרישת ההנמקה אינה דבר של מה בכך. בית המשפט העליון קבע, בהקשר לדרישה זו, כדלקמן:

מידת הזהירות מחייבת, כי ההנמקה תהא "ממשית" ושיעורה הראוי יקבע בכל מקרה לפי נסיבותיו, ובהתאם לחוזקה או חולשתה של העדות העיקרית.

ראו ע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים – 2008) ויתר הפסיקה המובאת שם.

עוד ראו ע"פ 6378/95 ברוק נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים – 1996):

מהימנות גרסה היא אמנם בסיס אפשרי להרשעה, כאשר מהימנות זו היא, בעיני בית המשפט, למעלה מספק סביר. אך במה דברים אמורים, כאשר אין בשאר הסיבות כדי לפחת במידה רמה מן האמון הזה... יש לזכור, שלאחר שהוסף סעיף 54א' לפקודת הראיות, ובוטל הצורך לסיוע לעדות יחידה בעבירות מין, דרושה זהירות שלא יורשע אדם חף מפשע.

לאחר שבית המשפט שמע את העדויות ועיין במכלול הראיות והמוצגים – אינו מוצא, כי עדות המתלוננת, במקרה דנן, היא בעלת האיכות הנדרשת על מנת להסיק ממנה ממצא – מעבר לכל ספק סביר, וזאת גם בתמיכתן של יתר הראיות וגם כשבית המשפט שם לנגד עיניו המורכבות והזהירות הנדרשת בהערכת התנהגותן ועדויותיהן של קרבנות עבירות מין.

להלן, יפורטו הנימוקים שהביאו את בית המשפט למסקנה זו:

א. מיקום העבירות על ציר הזמן: אין חולק, כי באמרתה המסכמת במשטרת ישראל (לאחריה אמנם נמסרו עוד מספר אמרות, אך זו האמרה שנגבתה, בהתאם להוראות התביעה הכללית להשלמת החקירה, בטרם קבלת החלטה בתיק) – מסרה המתלוננת, כדלקמן:

... השיחה התקיימה בתאריכים 12.02.2018 עד 14.02.2018 (צ"ל: 2017 וכך גם תוקן בגרסה המצויה בידי התביעה) כאשר בסיום השיחה כשהגעתי לפתוח את הדלת הוא הכניס את ידו, לבשתי חולצת טי שרט והכניס את ידו מתחת לחזיה שלי...

האירוע של הנגיעה בחזה שלי בוודאות התרחש בין 12.02.2017, קיבלתי את תפקיד, התאריך שבו התחלתי לעבוד אצלו לפי הגדרת של העבודה אבל פיזית עבדתי מתחילת החודש, והשיחה שלי התקיימה בוודאות לפני הטיסה של הXXX בו טסתי עם אמא שלי ואחרי 12.2018 (צ"ל: 12.02.2017) כאשר בוודאות בשיחה שלי בקבלתי לתפקיד ותיאום ציפיות סיום השיחה הסתיים בנגיעתו בחזה שלי.

[נ/ד', ש' 9 – 16]

היות שאין חולק, שבלילה שלפני 14.02.2017 – טסו המתלוננת והנאשם לXXX, הרי – המועד היחיד האפשרי, על פי גרסה זו, לאירוע נושא החלק הראשון של כתב האישום – כלומר – שיחת תיאום הציפיות והנגיעה בחזה – הוא יום 12.02.2017. אך אליה וקוץ בה: על פי גרסת המתלוננת, אותה אימצה המאשימה גם בכתב האישום – האירוע השני נושא כתב האישום, קרי: אמירתו של הנאשם למתלוננת: את לא רוצה לתת לי להרגיש? בלי לחץ? -נאמרה למחרת הנגיעה בחזה. אלא שאין חולק, שלמחרת – כלומר ביום 13.02.2017 – לא הגיע הנאשם לעבודה, כפי שעולה מדוח הנוכחות נ/א3'. הדבר גם הגיוני ומסתבר, היות שבאותו הלילה – אמור היה הנאשם לטוס לחו"ל, טיסה ארוכה מאוד ועל פי רוב – אדם ישאיר לעצמו יום כזה להתארגנות. כלומר – סיפורה של המתלוננת, שהוא המכונן את כתב האישום – לא יכול היה להתקיים ברצף התאריכים אותו מסרה.

בעייתיות זו – לא נעלמה גם מעיניה של התביעה הכללית, כפי העולה מסיכום הריאיון שנערך עם המתלוננת בפמ"ד בטרם הגשת כתב האישום – נ/2. באותו ריאיון, מסרה המתלוננת לפרקליטות המטפלות בתיק, בנוגע למועד התרחשות האירוע, כדלקמן:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

ע. מסרה, כי אמרה לחוקרת, שהאירוע היה סביב ה – 12. לא זכרה בוודאות אבל יודעת שזה היה יומיים בערך לפני הטיסה...

כשנשאלה, האם בוודאות התרחש האירוע במועד זה – אמרה שזה לא בוודאות אלא סביב תאריך זה, אך כשנאמר לה מפי הפרקליטה הממונה עו"ד עפרה לוי, שבהודעתה במשטרה מסרה, שהמדובר בוודאות ב-12.02, השיבה המתלוננת:

זה היה סביב היוםיים לפני הטיסה, אז זה כנראה היה ב – 12.

וכאשר מסרה לה הפרקליטה הממונה, כי הדבר אינו מסתדר עם יומן הנוכחות, שהנאשם היה בחופש יום לאחר מכן טענה, כי יתכן שהאירוע היה ביום 11.02. אך מה לעשות, 11.02 היה יום שבת. או אז נאמר למתלוננת, כי בשל אי-הבהירות בתאריכים עלול להיווצר קושי שיביא את בית המשפט שלא להרשיע בעבירה – ובתגובה - יצאה המתלוננת נסערת מהראיון!

יצוין, שבבירור הפנימי במפעל, אל מול הממונה על ההטרדות המיניות – הגב' ר.פ., סיפרה המתלוננת, שאותו אירוע היה "ביום הראשון" לעבודתה אצל הנאשם (ת/8, ש' 16).

באמרות נוספות שנמסרו – מוקדמות או מאוחרות – הן במשטרה והן במסגרת הבירור המשמעת במפעל – אמנם, לא נמסר מפי המתלוננת מועד מדויק לאירועים. אך אין חולק, שכאשר נתבקשה לדייק ולמסור המועד – מסרה מועד שאינו אפשרי, כל עוד עומדת על כך (והיא עומדת על כך) שהאירועים התרחשו יום אחרי יום.

כאמור, מסרה המתלוננת, בגרסה הראשונית שמסרה, עוד בבירור במפעל, כי הנגיעה בחזה אירעה "ביום הראשון". מכאן, ששיחת תיאום הציפיות התרחשה ביום הראשון בו החלה לעבוד תחת הנאשם. על פי ההודעה על העברת התפקיד – ת/4 – היום הראשון הוא יום 12.02.2017. מועד, שתואם את התאריך, בו נקבה בחקירתה במשטרה. כך שההסתברות הגבוהה היא, שזהו אכן המועד בו התקיימה שיחת הפתיחה.

מכאן – החלו נסיונות מטעמה של המתלוננת ומטעם התביעה הכללית, לספק הסברים שונים לנושא זה:

האחד – כי בניגוד למועד המדויק המפורט בהודעה הרשמית על העברת המתלוננת לעבוד תחת הנאשם ת/4, בה נרשם כי המתלוננת תחל לעבוד בתפקידה החדש ביום 12.02.2017 – מה שגם משתלב עם

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

גרסתה הפשוטה, ששיחת פתיחת העבודה ותיאום הציפיות אירעה באותו יום – החלה לעבוד שם, בפועל, מספר ימים קודם לכן.

השני – כי חוקרת המשטרה ע.ה. 1 "לחצה" על המתלוננת למסור מועד מדויק לאירוע ולאחר לחץ רב, אותו הגדירה כ-"אקדח לרקה" – מסרה, כלאחר יד, תאריך כלשהו, שאינו מדויק. החוקרת, שהובאה לעדות מטעם ההגנה, אמנם אישרה, כי ביקשה מהמתלוננת למסור תאריך מדויק, אך עמדה על כך, כי בסופו של דבר – לא כפתה עליה דבר ורשמה במדויק את מה שהמתלוננת מסרה לה.

שני ההסברים הללו – הגם שלא ניתן לטעון כי אינם אפשריים וכי לא היו דברים מעולם – הם דחוקים וסותרים חזיתית את המוצגים והמסמכים הקיימים בתיק, כאמרות בעל פה אל מול מסמכים מפורשים בכתב וניתן לומר גם, שסותרים את מהלך ההתנהלות הרגיל של הדברים. אין כל סיבה להניח, שהמתלוננת החלה עבודתה במועד מוקדם מזה שנקבע על ידי הנהלת המפעל. ובנוגע למועד בו נקבה המתלוננת בחקירתה – התרשם בית המשפט מהמתלוננת כאשה אסרטיבית, העומדת על שלה ולא כמי שניתן יהיה לגרום לה, בנקל, למסור עובדה כלשהי, אם לא היתה בטוחה בה.

כך שגם אם קיימת הסתברות מסוימת להסברים שנמסרו, הרי – אי-התכנות המועד שנמסר מפייה, דווקא כאשר נתבקשה למסור מועד מדויק – יוצרת ספק של ממש, האם ניתן לסמוך על דברי המתלוננת בכל הנוגע למועד התרחשות האירועים ולסדר התרחשותם. כאשר המדובר בשני אירועים בודדים וסמוכים זה לזה ולא במסכת ארוכה של אירועים רבים ושונים, שניתן להתבלבל ביניהם – מעיבות סתירות אלה על המהימנות שניתן לייחס לדברי המתלוננת בכללותם.

חכמינו ז"ל התייחסו לבעייתיות במתן משקל לעדות שאינה מעוגנת בזמן או במקום, בהיותה פוגעת בזכויות ההגנה, בכך שאינה מאפשרת הזמנה.

אומרת המשנה (סנהדרין, פרק ה' משנה א'), בנוגע לחקירת עדים:

היו בודקין אותן בשבע חקירות, באיזה שבוע, באיזו שנה, באיזה חודש, בכמה בחודש, באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום.

מוסיפה הגמרא (סנהדרין, דף מ"א ע"א):

וכל עדות שאי אתה יכול להזימה לא שמה עדות.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

מפרש רש"י (שם, במקום):

לא שמה עדות – הואיל ואי אפשר לקיים בו ודרשת וחקרת ודרשו השופטים והנה עד שקר.

ומסכם רבינו הנשר הגדול – הרמב"ם – בספרו "היד החזקה" (הלכות עדות, פרק א'):

ה. בשבע חקירות בודקין העדים- באיזה שבוע, באיזו שנה, באיזה חודש, בכמה בחודש, באיזה יום מימי השבת, ובכמה שעות ביום, ובאיזה מקום: אפילו אמר היום הרגו, או אמש הרגו - שואלין לו באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזה חודש, בכמה בחודש, באיזה יום, באיזו שעה.

ובהמשך:

ז. ההחקירות והדרישות - הם הדברים שהן עיקר העדות, ובהן יתחייב או ייפטר. והן כוונת המעשה שעשה, וכיוון הזמן, וכיוון המקום - שבהם יזמו העדים, או לא יזמו: שאין אנו יכולין להזים העדים, עד שיכוונו הזמן והמקום.

כמובן, קיימים מקרים, בהם – לאור חלוף הזמן, ריבוי המקרים, או מסיבות אחרות – קשה לשחזר המועדים. אך לא כך הדבר במקרה דנן, כשהמדובר בתלונה שעניינה שני מקרים ספציפיים, בתקופת זמן מוגדרת והתלונה הוגשה בטרם חלוף פרק זמן כזה, שאינו מאפשר שחזור האירועים, כשימי העבודה והאירועים השונים במהלכם, המאפשרים עיגון התלונה - מתועדים.

ודוק: גם לאחר שעומתה המתלוננת עם כלל הראיות ועם כלל הגרסאות שמסרה וגם לאחר שהיה בידיה סיפק להיערך למשפט, לרבות ההכנה שעברה במשרדי פמ"ד – לא הצביעה על מועד אפשרי כלשהו למעשים הנטענים ולמעשה, בעדותה בבית המשפט – הותירה עניין זה עמום. כך שעד היום, לא הוצג מטעמה כל מועד אפשרי, התואם את הן לוח השנה ואת לוח ימי העבודה.

ב. כבישת העדות: אין חולק, כי המתלוננת ובעלה העלו לראשונה את הטענה, כי חוותה הטרדה מינית מצדו של הנאשם, רק ביום 03.07.2017, בסמוך לאחר שיחת המשפט שקיים עמה הנאשם.

שיחה זו הסתיימה באקט חד צדדי של המתלוננת, אשר קמה ויצאה את משרדו של הנאשם ולאחריה – באותו היום ממש – מסרה לממונה על ההטרדה המינית שבתוך המפעל עצמו – הגב' א.פ. – כי הוטרדה מינית וכן מסר בעלה את הדברים לממונה על הנאשם – ע.ה. 4 – מ.צ.

מכאן – שהמתלוננת העלתה לראשונה את דבר הפגיעה המינית הנטענת בחלוף קרוב לחמישה חודשים מאז האירועים.

ככלל, כבישת עדות יוצרת חשש טבעי בנוגע למהימנותה. ראו ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים). בשל כך, משקלה של עדות כזו – מועט ביותר. ראו ע"פ 592/76 קמינר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים).

אמנם, נקבע, לא פעם, כי כשמדובר במאטריה של עבירות מין – קיימים מקרים רבים בהם בוחרות נפגעות להדחיק או לכבש את התלונה ואין בעצם העובדה שהוגשה תלונה בחלוף זמן, שלעיתים אף נמדד בשנים ולא בחודשים או בשבועות, כדי לאיין את מהימנותה.

אך מנגד – עדיין – עומדת על מכונה ההלכה הקובעת, כי כבישת עדות טעונה הסבר, כשהסבר עשוי להיות – מצבה המיוחד של נפגעת עבירת מין. ההסבר נדרש – הן לשאלה, מדוע כבש העד את העדות והן לשאלה – מה נשתנה והביא את העד לשבור את שתיקתו. ראו ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ז (1) ע' 284.

כל מקרה – לגופו; ועל בית המשפט לבחון את הגיונו של ההסבר ואת השתלבותו עם מארג הראיות ועם אופיים והתנהגותם של הצדדים הרלוונטיים, במהלך התקופה בה נכבשה העדות. בית המשפט אינו פטור מחובתו זו, גם כאשר המדובר בעבירת מין אלא, הבחינה צריך שתהיה תוך התחשבות במאפיינים המיוחדים של עבירה כזו ובמאפייניהם המיוחדים של קרבנות עבירה כזו.

במקרה דנן – מוצא בית המשפט, כי כבישת העדות מעלה סימני שאלה רבים, אשר יש בהם כדי לפגוע במהימנותה וזאת גם כשם לנגד עיניו את המאטריה המיוחדת בה מדובר.

כאמור, התרשם בית המשפט מהמתלוננת כאישה חזקה, אסרטיבית, העומדת על זכויותיה.

עלה מכלל הראיות שנשמעו, כי המתלוננת נהגה להלין על כל פרט, שמצאה שפוגע בה במהלך עבודתה, החל מחלוקת המטלות בינה לבין עובדים אחרים שסביבה; עבור להתבטאויות; כלה בהזעפת פנים מצדם של מי מהעובדים עמה או מי מהממונים עליה. לא זו אלא, שהמתלוננת לא הסתפקה בפניה לממונים הישירים עליה, אלא, עלתה בסולם הדרגות והגיעה אפילו עד סמנכ"לים בתשלובת אליה משתייך המפעל

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

– תשלוּבַת גדולה ובה מפעלים רבים, המעסיקים אלפי עובדים. בין היתר, הובא עניינה לפני הסמנכ"לים א.א.; י.נ..

הראיות והעדויות שהוצגו מטעם שני הצדדים – מלמדים על כך, שהמתלוננת התפרסמה כמי שנוהגת להלין על כל מה שאינו נושא חן בעיניה.

אל מול הפגיעות שחוותה, לטענתה, המתלוננת מהממונים הקודמים עליה ומהעובדים שעבדו עמה כגון י.נ., ק. – חמורה הפגיעה, שפגע בה הנאשם, לטענתה – עשרות מונים.

והנה – דווקא בנוגע לפגיעה זו, בוחרת המתלוננת להבליג, ולא רק להבליג, אלא להישאר לעבוד בקרבה לנאשם; לנסוע עמו לחופשה בחו"ל; לשתף אותו בבעיות שיש לה עם ממונים ועם עובדים אחרים (על כל אלה בסימן העוסק בהתנהגותה של המתלוננת לאחר מעשי ההטרדה הנטענים להלן). אל מול אישיותה של המתלוננת, שנחקרה ארוכות מאוד והיה בידי בית המשפט להתרשם ממנה – אומרים הדברים דרשני.

לכך יש להוסיף, כי על פי הטענה – סיפרה המתלוננת לבעלה, ע.ת. 2, על הפגיעות שחוותה מהנאשם, נושא כתב האישום, מיד בסמוך לאירועים אלה.

גם הבעל נחקר ארוכות והיה בידי בית המשפט להתרשם ממנו. המדובר באיש עסקים, המחזיק ברשת חנויות, שגם בה מועסקים לא מעט עובדים. גם הבעל אסרטיבי, מודע היטב למשמעויות הדברים ולהתנהלות אל מול מערכות גדולות. כך, ידע הבעל בדיוק למי לפנות – הממונה על הנאשם, כן יו"ר ועד העובדים, הממונה על ההטרדות המיניות ואף היועץ המשפטי של התשלובת. עוד עולה מדברי הבעל עצמו, כי שקל את מי מהממונים לשתף במידע ואת מי – לא, כמול כל דרג – מסר חלקים מהתמונה, שהיתה ידועה לו. המדובר באדם בעל הבנה, נסיון חיים, המודע לזכויותיו ולמצב החוקי והמשפטי.

מי מהעדים – המתלוננת או בעלה – לא דיווחו על מצוקה כלכלית חריגה, ולהיפך.

קשה להאמין, כי בעלה של המתלוננת, כפי שניתן היה להתרשם מאופיו – היה שותק ומוחל על פגיעה כזו ברעייתו וממתין חודשים ארוכים בטרם יחשוף אותה, כשכל אותה עת – אינו מנסה למנוע מרעייתו להמשיך ולעבוד באופן צמוד, יום יום, עם עבריין המין שפגע בה.

בעל כזה, איש עסקים, בעל ממון, המורגל באינטראקציות עם ציבור ועם רשויות שונות – יבחר להבליג ולהמשיך לשלוח את רעייתו יום יום לעבוד תחת ממונה ישיר שפגע בה מינית? לכל הפחות, ניתן לומר כי

עניין זה מעורר תמיהה ממשית, המצטרפת ליתר התמיהות המפורטות כאן ופוגעת במשקלה של גרסת המתלוננת.

עד כאן לגבי עצם הכבישה.

אשר לשאלה – מה גרם לחשיפת האירועים, גם כאן עולות תמיהות לא מעטות:

בניגוד לטענת הבעל, הרי גם לטענת רעייתו - לא היתה הסלמה באירועים אלא – שני האירועים החמורים יותר אירעו בסמוך עם תחילת עבודתה עם הנאשם (לפי דבריה בבירור המשמעותי הפנימי – ביום הראשון לעבודתה אצל הנאשם ממש) ולאחר מכן – התמצו מה שכינו המתלוננת ובעלה כהטרדות – בעיקר במשלוח סרטונים ותמונות באמצעות רשת "וואטסאפ", בתדירות שאינה גבוהה.

אין מחלוקת, כי המתלוננת בחרה להלין על האירועים רק לאחר השיחה הנוקבת שניהל עמה הנאשם, כשבאותו הבוקר ממש – טרם השיחה – מגיעה לשיחה עם הממונה על ההטרדות המיניות במפעל ע.ה.2, מלינה על התנהלויות רבות אחרות – אך לא על הנאשם!

עולה בבירור, כי חשיפת טענותיה של המתלוננת כלפי הנאשם לא היתה קשורה למעשים מיניים כלשהם, אלא לאותה שיחה, בה ראתה משום איום על סיכוייה לקבל קביעות (על כך – בהמשך). גם בכך יש כדי לעורר תמיהה.

ג. התנהגותה של המתלוננת ומערכת היחסים שבינה לבין הנאשם לאחר מעשי הפגיעה המינית הנטענים: גם בנוגע לכך – עלו במהלך שמיעת הראיות תיאורים, שקשה ליישבם עם פגיעה מינית שחווה המתלוננת. ודוק: כפי שנאמר בנוגע לכבישת התלונה, גם בנוגע להתנהגות של נפגעות עבירות מין לאחר הפגיעה שחוו – אין כללים חד משמעיים וכל נפגעת ונפגעת עלולה להגיב בצורה שונה. אך לא ניתן לומר, כי כל התנהגות שהיא – תהיה בהכרח הגיונית ומתקבלת על הדעת. אלא, בחינת ההתנהגות צריך שתהיה בכל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו ולפי אופיים של הצדדים המעורבים.

ראו, לעניין זה, ע"פ 7780/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים – 2015):

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אבהיר כי מובן שאין להחיל את ההלכות הנזכרות בצורה אוטומטית בכל מקרה ומקרה שבו נדונה תקיפה מינית והדבר תלוי בנסיבותיו של המקרה. כבכול תיק שבו הוא נדרש לקבוע ממצאי מהימנות ועובדה, אמור בית המשפט לבחון ולהעריך את מהימנותה של העדות בכלים העומדים לרשותו, לרבות ראיות חיצוניות לאותה העדות, ככל שישנן...

עוד ראו, ע"פ 9020/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים – 2015):

טענת המערערת להיותה קרבן אונס כפול אינה יכולה לשמש 'נוסחת קסם' המבטלת כל סתירה או אי דיוק שנתגלו בעדותה. תכליתה של ההלכה שנתגבשה בפסיקה בנוגע לאופן שבו נבחנת עדותו של קרבן עבירות מין, היא להתאים את בדיקת המהימנות של העד למאפיינים המיוחדים שלו כנפגע עבירת מין. המשמעות היא שהכללים הראיתיים והיחודיים לעדות כזו יחולו רק כאשר השימוש בהם משרת הערכה נכונה ושלמה יותר של מהימנות העד. לא מדובר אפוא במעמד עדיף שניתן לעדותו של נפגע עבירת מין על פני עדויות או ראיות אחרות – אלא בכלי שנועד לסייע בידי בית המשפט, במקרים המתאימים, בחקר האמת.

במקרה דנן, ניתן לומר, כי ראיות אובייקטיביות שהוצגו מלמדות על כך – שהמתלוננת לא הפגינה כל שינוי בהתנהגותה כלפי הנאשם, אפילו כזה שהיה בא ידי ביטוי בהסתייגות כלשהי או בנסיון להתרחק ממנו או לחמוק ממגע עמו.

כך, ימים ספורים לאחר האירועים הנטענים בכתב האישום (לפי הגרסה המדויקת – יום ומחצה בלבד) – יצאה המתלוננת, יחד עם הנאשם, לטיול ארוך בחו"ל.

גם אם ניתן, בדוחק כלשהו, לקבל טענת המתלוננת, כי המדובר בטיול, שנקבע זמן רב מראש, וכי נסעה לטיול ביחד עם אמה כשהנאשם ביחד עם רעייתו – קשה להבין, איך לא נערך אפילו שיקול נוסף כלשהו מצדה או מצד בעלה, האם להשתתף בטיול זה או בדיקה, האם ניתן לדחותו (בייחוד, כשלפי גרסתה בבית המשפט – אירעו המעשים לפני 12.02.2017). אך מכל מקום, במהלך הטיול עצמו – כשמשתתפים בו אנשים רבים ולא פעם נחלקים לקבוצות לצורך השתתפות בפעילויות שונות – בחרה המתלוננת לשהות בצמוד לנאשם ולרעייתו, כשעל פי העולה מהתמונות נ/4, הפליגו יחד בסירה קטנה, כשיושבים צמודים זה לזה וכשניכר, כי קיימת קרבה רבה בין הנוכחים; יתר על כן – בתגובה לפניית רעיית הנאשם ברשת חברתית אף הלינה המתלוננת, בחצי הלצה, מדוע חסרה דלת מקשרת בין החדרים (ראו נ/5). זו אינה התנהגות ממנה ניתן ללמוד על הסתייגות כלשהי מהנאשם, שבוודאי הייתה מקיפה גם את הסובבים סביבו, כגון רעייתו, ויש לזכור, כי המדובר בימים ספורים לאחר הפגיעות הנטענות!

עדויות נוספות וראיות נוספות שהוצגו מלמדות על כך, שהמתלוננת נהגה לסעוד את ארוחות הצהריים ביחד עם הנאשם, כשלא היה הכרח בכך.

גם ההתכתבות שבצילומי המסרונים ת/2, אשר נערכה לאחר אירועי הפגיעה המינית הנטענים – בניגוד לטענות התביעה – מלמדת על יחסי קרבה, חברות ואהדה בינה לבין הנאשם. הנאשם הציע למתלוננת להצטרף עמו למשחק כדורגל ולמסעדה, כשלצורך הדיון בסימן זה – אין חשיבות לשאלה, האם התכוון לבילוי עמה או לבילוי זוגי עם רעייתו ועם בעלה. מכל מקום – תגובת המתלוננת אינה בגדר נסיון לחמוק מפנייתו של הנאשם אלא, השיבה לו: "תלוי לאיזה מסעדה" בצירוף חייכן. זו תגובה המדברת בעד עצמה.

ד. ההתפתחויות שהביאו לחשיפת המעשים הנטענים מצדה של המתלוננת: כאמור לעיל בסימן העוסק בכבישת התלונה – חשפה המתלוננת, לראשונה, את המעשים הנטענים ביום 03.07.2017, לאחר שיחת המשוב, שערך עמה הנאשם.

באותה שיחה, המתועדת בהודעת הדואל נ/1, שנשלחה מיד ובסמוך לאחריה אל ע.ה. 4 – הממונה על הנאשם – העלה הנאשם טענות שונות בנוגע לתפקודה השוטף של המתלוננת בעבודה וכשהגיע לטענה, לפיה נוהגת המתלוננת "להסתובב" במפעל במהלך יום העבודה – הרימה את קולה והפסיקה השיחה באופן חד צדדי, כשיצאה את משרדו.

כעולה הן מגרסת המתלוננת והן מגרסת הנאשם – עם יציאתה את המשרד התבטאה המתלוננת, כי לא תאפשר פגיעה בסיכוייה לקבלת קביעות. לגרסת הנאשם, כפי שמסר בבירור המשמעותי, שנערך במפעל, אמרה: "אתם מנסים לפגוע לי בקביעות ואני אעשה הכול שלא תפגעו לי בקביעות". ואילו לגרסתה של המתלוננת באותו הבירור, אמרה, שאינה מוכנה שיכפיש את שמה כי היא לפני קבלת קביעות והתבטאה כלפיו במילים: "אתם מנסים לשחק לי בקביעות".

עולה מהראיות בבירור, כי נושא קבלת הקביעות והשיח סביב נושא זה היו מרכזיים ביותר בהווייתו של המתלוננת לכל אורך התקופה, בה עבדה ביחידה שתחת ניהולו של הנאשם. הדברים עלו גם מפי המתלוננת עצמה, מספר פעמים ואפילו מפי בעלה, בתשובה לשאלות הנוגעות לאי חשיפת המעשים הנטענים וכבישת התלונה בנוגע אליהם.

עניין זה גם מסתבר לאור המוניטין שיצא למתלוננת, כמי שנוהגת להלין על כל דבר, שאינו נושא חן בעיניה, וקיימות בעיות רבות ביחסיה עם העמיתים לעבודה (כשלצורך עניין זה, אין חשיבות לשאלה, מי האשם במצב שנוצר והגם שעלה מהראיות, כי האשם המרכזי בכך אינו בהכרח המתלוננת – זו התדמית שנוצרה בנוגע אליה). כלומר, בשפת העם, ניתן לומר שהמתלוננת נתפסה כ-"trouble maker". תדמית זו הביאה אותה לחשוש באופן ממשי, האם תזכה לקבל הקביעות, וזאת גם אם, במישור המעשה, הוברר, שלנאשם לא היתה כוונה לפגוע בסיכוייה לקבלתה.

ככל שהתקרב המועד, בו היה המפעל אמור לקבל החלטה בנושא זה – עלה מפלס העיסוק בנושא ועמו מפלס המתח והחרדה אצל המתלוננת.

לאחר שמיעת מכלול הראיות מוצא בית המשפט, כי ניתן להסיק בבירור, שנושא זה עמד בבסיס החלטת המתלוננת להגיש התלונה. ודוק: עוד באותו היום ממש, מיד לאחר שיחת המשוב האמורה – הגיעה המתלוננת, בלוויית העו"ס ז.ב., אל הממונה על ההטרדות בתחום המפעל – הגב' א.פ. – ומצאה להלין על התייחסות העמיתים לעבודה כלפיה בלבד – בעיקר – מר י.נ., בלא התייחסות כלשהי לנאשם! רק לאחר, שחזרה מהשיחה עם הממונה על הנאשם – ע.ה. 4 – אליה זומנה בעקבות הדיווח של הנאשם על האופן החד צדדי בו סיימה את שיחת המשוב – חזרה שוב אל א.פ. וזו הפעם – טענה, כי הנאשם הטריד אותה, כשבמקביל – הגיע גם בעלה להנהלת המפעל והעלה גם הוא בפני ע.ה. 4 טענות דומות. לא זו אלא, בשלב הראשוני, עת חזרה המתלוננת לא.פ. לאחר השיחה עם ע.ה. 4 – אף לא מסרה מה טיב ההטרדה ומי הוא שהטריד אותה, אלא דיברה באופן כללי על הטרדה ותו לאו וכעולה מעדותה של א. – ע.ה. 2 – כשניסתה האחרונה לדובב את המתלוננת ולגרום לה להתלונן השיבה, שתעשה כן רק אם תעבור מחלקה (ראו ע' 35 לפרו' מיום 12.02.20).

בשיחה, שהתקיימה בינה לבין ע.ה. 4 – הממונה הישיר על הנאשם – לא העלתה כלל נושא של הטרדה מינית, אלא שוב דיברה על התנכלות הממונים הקודמים עליה והעמיתים לעבודה ולגבי הנאשם – טענה, כי הוא "מחפש אותה" והעלתה סברה כי "מישהו שלח אותו לחפש אותה".

כאמור, באותו היום הגיע גם בעלה – ע.ת. 2 אל משרדו של ע.ה. 4 בהנהלת המפעל בXXXXXXXX, כשבשיחה שהתנהלה ביניהם, דיבר ארוכות בנוגע להתנכלות כלפי רעייתו מצדם של הממונים הקודמים עליה ועמיתיה לעבודה, כשרק בסיום השיחה, לאחר שהנאשם עזב את המקום, דיבר, לראשונה, על הטרדה מצדו של הנאשם אך התייחס לעניין המסרונים בלבד.

בעדותו בבית המשפט, אותה מקבל בית המשפט כמהימנה, עמד ע.ה. 4 על כך, שהבעל לא אמר לו דבר בנוגע לנגיעה כלשהי של הנאשם במתלוננת.

רק בשיחה עם הממונה הנוספת על ההטרדה מינית – הגב' ר.פ., מסרו המתלוננת ובעלה, לראשונה, על פגיעה מינית בדרך של נגיעה בחזה.

בניגוד לטענותיה של המתלוננת, כי פגשה בעו"ס ז.ב. באקראי כשעמדה בחוץ ובכתה לאחר שיחת המשוב עם הנאשם וכי בעלה – ע.ת. 2 – החליט לחשוף את הפגיעה בה, באותו היום ממש, באופן עצמאי, ללא תיאום כלשהו עמה, הרי עלה בבירור מאמרתה של העו"ס (9/ת), אשר הוגשה בהסכמת הצדדים, כי המתלוננת היא שפנתה אליה וכי כבר באותו הבוקר, טרם שהגיעה למחצית הראשונה של

השיחה עם הממונה על ההטרדות המיניות – הגב' א.פ. – סיפרה לה, כי היא יודעת שבעלה בדרך לעבודה לאסוף אותה ולדבר עם המנהלים (שם, ש' 13 – 14). יתר על כן, גם מאמרת של העו"ס ז.ב. עלה, כי המתלוננת פנתה אליה מספר פעמים, וכי בפניותיה הקודמות הלינה רק על ההתנכלות מצדם של הממונים הקודמים עליה ועל העובדים, בעיקר בכל הנוגע לחלוקת המטלות בעבודה. אם כן – לא מסרה המתלוננת אמת בנוגע לאופן בו פגשה בעו"ס ז.ב. והמסתבר הוא, כי הגיעה אליה מיוזמתה; כמו כן, לא מסרה אמת בנוגע לכך, שבעלה החליט, על דעת עצמו, להגיע אל הממונים עליה במפעל, בלא ששיתף אותה בכך.

תקופה ארוכה בה עבדה המתלוננת תחת פיקוחו וניהולו הישיר של הנאשם – לא פנתה בכל טענה או הסתייגות כלפיו, ולא העלתה, ולו ברמז, נושא של הטרדה מינית, כשבאותה תקופה ממש – פונה שוב ושוב בנוגע להתנכלויות אחרות, מצדם של גורמים אחרים במפעל, שרובן ככולן – ברמות חומרה נמוכה בהרבה וזאת לא רק מול הממונים עליה, אלא גם מול העו"ס במפעל ואפילו מול הממונה על ההטרדות המיניות – הגב' א.פ., כל עוד לא שמעה, שהנאשם העביר הלאה דיווח על התנהגותה בשיחה עמו וגם אז – כאמור – מדברת על מעבר מחלקה.

מכאן, מוצא בית המשפט הסתברות גבוהה לטענת הנאשם, כי המתלוננת שינתה טעמה ומצאה להלין כנגדו רק לאחר שהוברר, כי "הצטרף למקהלה" הטוענת כנגד תפקודה של המתלוננת ובכך – ראתה פגיעה באמון שרכשה לו ובעיקר – איום על סיכוייה לקבל קביעות.

לצורך כך, כאמור, אין חשיבות לשאלה האם אמר לה הנאשם, כפי טענתו, שאינו מתכוון לפגוע לה בקביעות, היות שאמירות לחוד ומעשים לחוד וכאמור – באופן סובייקטיבי – עולה בבירור, כי המתלוננת חששה מפגיעה בסיכוייה כאמור.

חששה זה של המתלוננת מספק גם את ההסבר לכך, שבשיחה עם הממונה על ההטרדות המיניות במפעל – ע.ה. 2 הגב' א.פ. – מדברת המתלוננת על מעבר מחלקה, חלף דרישה למצות הדין עם מי שהטריד אותה. שכן, משנה מקום משנה מזל, אולי מעבר ליחידה אחרת ישפר את סיכוייה.

עיתוי זה של חשיפת התלונה והתפתחות הגרסאות – מהתנכלויות של עובדים אחרים, עובר להטרדתה על ידי הנאשם באמצעות מסרונים ובסופו של דבר – פגיעה מינית פיזית בדמות מעשה מגונה – פוגעים עוד יותר במהימנות שניתן ליחס לגרסתה של המתלוננת.

ה. בדידותה המזהרת של גרסת המתלוננת: כאמור בפתח הדיון בהערכת הראיות בתיק זה – מהווה עדותה של המתלוננת, בכל הנוגע לאירועים נושאי כתב האישום – בגדר עדות יחידה.

בכך כשלעצמו – אין רבותא, שכן – בדרך שבעולם – נעשים מעשים מיניים בכלל ומעשים מיניים שאינם בהסכמה בפרט – בצנעה, שלא לנוכח עדים.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

בשל כך גם, תוקנה פקודת הראיות בשנת תשמ"ב – 1982, כך שבוטלה דרישת הסיוע לעדות יחידה בעבירות מין וחלף כך – נדרשה אזהרה עצמית של המותב היושב בדין וחובת הנמקה. כך שעקרונית, אין מניעה להרשיע בעבירות מסוג זה על בסיס עדות יחידה. אלא, שבמקרה דנן – עומדת גרסת המתלוננת ב"בדידות מזהרת". זאת, היות שעלה מהראיות, כי המתלוננת, כאדם אסרטיבי, המודע לזכויותיו ואינו נוהג לשתוק על פגיעות בו – נהגה, תקופה ארוכה, לאסוף ראיות, לתעד ולהקליט מפגשים ושיחות שלה עם עובדים וממונים עליה, לרבות עם הנאשם עצמו, כעולה מהתקליטור ת/א1' ומתמלולו ת/ב1'.

דוק: מרבית השיחות, שתועדו על ידי המתלוננת – התקיימו לאחר האירועים נושאי כתב האישום, כלומר, לאחר הפגיעה המינית שחוותה – לטענתה.

למרות זאת – לא מצאה המתלוננת לתעד שיחה, או אמירה פוגענית כלשהי, מצד הנאשם כלפיה. יותר מכך: על אף שמצאה לתעד, באופן יזום, ללא ידיעת הנאשם, שיחה עמו, שבמסגרתה עסקו השניים בטענות של גורמים שונים במפעל כלפיה ובשאלת הקביעות שלה – לא מצאה, לא בשיחה זו ולא בשיחה יזומה אחרת כלשהי עם הנאשם – לעמתו עם הפגיעות הנטענות בה!

המתלוננת לא הצליחה לספק הסבר הגיוני כלשהו להתנהגותה זו.

לשון אחר: המתלוננת דואגת לתעד התנכלויות, שנעות החל מהזעפת פנים כלפיה וכלה בחלוקת מטלות שנתפסת בעיניה כבלתי צודקת ולצורך כך מקליטה אנשים. דואגת גם לתעד את הנאשם עצמו בהקלטה סמויה בנושאים אלה. אך אינה יוזמת שיחה כלשהי בנוגע לפגיעות המיניות, לא לפני שיחת המשוב ולא לאחריה.

כאשר המתלוננת דואגת לשמור ולתעד דברים פחותי ערך בהרבה – גם כאן – המדובר בהתנהגות, המקימה סימני שאלה. לכך יש להוסיף, כי הנאשם עצמו הציע למתלוננת להקליט שיחות עם עובדים אחרים וגם זה אינו מסתבר. במצב בו היה בוער הכובע על ראשו – קשה להניח, כי במצב כזה יעלה אצל המתלוננת רעיונות להקליט ולתעד אינטראקציות, כשבקלות – עלול הדבר להתהפך נגדו.

מכל מקום – מלבד עדות הבעל ע.ת. 2, שהיא בבחינת עדות מפי השמועה (גם אם ניתן לקבלה בהתאם לחריג המכונה "רס גסטה" – הרי אין בית המשפט מוצא ליתן לה מהימנות גבוהה, בשל כבישתה על ידי הבעל והתנהגותו, בה דנו לעיל) – לא נמצאו תימוכין כלשהן לעדות המתלוננת באשר למעשים נושאי כתב האישום.

כל השיקולים, שפורטו לעיל, מתלכדים ומביאים למסקנה אתה פתחנו – כי עדותה של המתלוננת אינה בעלת האיכות הנדרשת לביסוס הרשעה בפלילים, כעדות יחידה.

האם ניתן למצוא ראיות מחזקות?

הן התביעה והן ההגנה טענו ארוכות בנוגע לקיומן של ראיות, שלשיטת התביעה – תומכות במסקנה, שהמתלוננת עברה פגיעה מינית, והכוונה, בעיקר – למסרונים, המכילים סרטונים או תמונות ומתועדים בתקליטורים – ת/3 ו-ת/14 וכן בהודעה האמצעית שבצילום ההתכתבויות – ת/2; כמו גם בהתכתבות בנוגע ליציאה למשחק הכדורגל ולמסעדה, המפורטת בשני צילומי המסך הצדדים שב – ת/2; ובמחמאות, שהמתלוננת טענה, שהנאשם חלק לה בנוגע למבנה גופה.

לאחר שבית המשפט בחן את תילי התילים של טענות הצדדים בנושאים אלה – אינו מוצא לייחס משקל כלשהו לראיות אלה. זאת – בהיות ראיות אלה משתמעות לשתי פנים, או, במילים אחרות – המדובר בראיות, אשר עשויות, באותה המידה ממש, לחזק את גרסת הנאשם, כשם שעשויות לחזק את המתלוננת ומכל מקום – ברי, כי אין להם כל נגיעה לעובדות שבמחלוקת, קרי: עובדות כתב האישום.

אכן, הסרטונים והתמונות, שנשלחו למתלוננת (ואשר חלקם לא היו ידועים לה בעת הגשת התלונה, שכן מכשיר הטלפון שלה התקלקל ולדבריה – לא צפתה בהם) – הם בעלי תוכן של עירום וככלל – אין ראוי שיועברו מסרונים בעלי תוכן כזה בין ממונה לבין עובדת שתחת ניהולו ותחת פיקוחו. הנאשם עצמו מסר – כי הפיק לקח זה.

ברם – לאחר שמיעת הראיות עולה, כי טענותיה של המתלוננת, שחשה מוטרדת מתכנים אלה – הן טענות שנולדו בראיה רטרוספקטיבית, בדיעבד.

עלה מהראיות שנשמעו, כי האווירה ששררה במפעל, בין כלל העובדים, לרבות בין הנאשם למתלוננת, היתה אווירה בלתי פורמלית, משוחררת והעברתם של סרטונים מסוג זה לא היתה בגדר אירוע נדיר.

כך, אישרה המתלוננת עצמה, כי ביקשה לקבל סרטון נוסף, בו תועדה קרובת משפחה של אחת העובדות במצב אינטימי.

בזמן אמת – אין עולה כל הסתייגות של המתלוננת מקבלת מסרונים אלה (שכאמור, אף לא היתה מודעת לחלק מהם כלל).

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אחד הסרטונים – לא נשלח ישירות אל המתלוננת אלא הועבר בקבוצה. המדובר היה בסרטונים ובתמונות "ישראלים" כלומר – הופצו והועברו בתפוצה רחבה, לרבות סרטון שאף שודר במהדורת חדשות באחד הערוצים המרכזיים בטלוויזיה.

בית המשפט מקבל טענת הנאשם, כי ההקשר הכללי של העברת הסרטונים והתמונות היה היתולי ואין מתלווה אליהם כל פניה, המתמקדת במיניוטה של המתלוננת.

אמנם, גם יצירת אווירה מינית עלולה לשמש בסיס לעבירה של הטרדה מינית – אך במקרה דנן, אין בית המשפט מוצא, כי זו היתה הכוונה שעמדה בבסיס משלוח הסרטונים ואף לא, כי מי מהצדדים תפס כך את הדברים בזמן אמת.

לעניין הצורך להימנע מהרחבת יתר של מתן משמעות פלילית להתנהגות מסוג זה, ראו עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נ"ב(1) ע' 650 (1998):

... צריך להישמר היטב, שמא הרצון להעניק הגנה מרבית מפני הטרדה מינית יוביל למבחן מחמיר יתר על המידה, ששכרו יצא בהפסדו. מבחן מחמיר עלול להטיל מורא גם על אנשים הגונים, שאין להם שום כוונה של הטרדה מינית, עד שהם ינהגו זה בזה באופן יבש ומנוכר, כשהם נזהרים מכל ביטוי של קרבה או חיבה, מתוך חשש שביטוי כזה, ולו רק מילולי, עלול להתפרש כהטרדה מינית. אכן, יודעי דבר אומרים שחשש כזה כבר גרם בארצות הברית לשיבוש ביחסים בין-אישיים, אולי אפשר לומר יחסים אנושיים, בעיקר במקומות עבודה.

עוד ראו עש"מ 2203/05 מדר נ' נציגות שירות המדינה, פ"ד נ(3) ע' 660 (2005) (להלן: פרשת מדר):

לא כל הלצה או בדיחה חסרת טעם יבואו בגדר המונח 'הטרדה מינית'.

הסרטונים האמורים סרי טעם וכאמור – לא היה ראוי שישלחו, אך אין בהם כדי לבסס עבירה ולא בכדי – נמנעה התביעה הכללית מלהעמיד הנאשם לדין בנוגע אליהם.

אשר להזמנת המתלוננת למשחק כדורגל ולמסעדה: אכן, עולה מהמוצג ת/2, שתוכנו פורט לעיל בפרק העוסק בסקירת הראיות, כי התקיימו שתי תכתובות בינו לבין המתלוננת כשבראשונה – מיום 23.04.17 – הפניה היתה אליה באופן פרטני ובשניה – מיום 27.04.17 – הבהיר הנאשם את כוונתו והתייחס ליציאה עם המתלוננת ובעלה יחדיו.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

עוד עלה מהראיות, כי במכשיר הטלפון החכם של הנאשם, לא נשמרה התכתובת הראשונה, דבר שעשוי היה להיות בשל כך, שהנאשם מחק את ההתכתובת הראשונה – אם במתכוון ואם בהיסח הדעת.

ברם, עולה בבירור מתגובת המתלוננת עוד לפני הראשונה – כי לא ראתה בפניה זו משום הטרדה כלשהי ותגובתה מלמדת, כי לא הביעה הסתייגות כלשהי כלפי הרעיון.

מחיקת ההודעה אצל הנאשם ואולי גם בקשה מהמתלוננת, כי תמחוק אותה – עשויים להתיישב גם עם שיקולים אחרים, שאינם קשורים להטרדה מינית, כמו נסיון למנוע מבני הזוג של כל אחד מהם להיחשף לתוכן או משיקול נוסף שערך הנאשם ומצא, כי הדבר אינו הולם מערכת יחסים עם עובדת, שכפופה לו ויתכן שזה היה גם הבסיס להעברת ההודעה המתקנת בהמשך. אך באותה מידה ממש, ניתן גם לקבל גרסת הנאשם, כי מלכתחילה התכוון לבילוי של שני הזוגות וכי לתיעוד הכתוב התלוותה גם "תורה שבעל פה", במסגרתה דובר על כך, שלבעלה של המתלוננת הקשרים המתאימים להשגת כרטיסים למשחק. יצוין, כי גם הסבר זה מתיישב באופן מלא עם הכתובים.

מכל מקום – כאמור – עולה בבירור, כי ההתכתובת היתה במסגרת מערכת יחסים ידידותית בין הנאשם למתלוננת וכי, בזמן אמת – לא ראתה בכך המתלוננת משום הטרדה כלשהי.

אשר למחמאות למתלוננת – שחלקן נאמרו לה, לטענתה, עוד טרם התקופה שעברה לעבוד ביחידה שבניהולו של הנאשם, כי יש לה "גוף יפה גם לאחר לידות", בין שנאמרו ובין שלא נאמרו – עולה מדבריה של המתלוננת עצמה לממונה על ההטרדות המיניות – הגב' ר.פ. – כי בזמן אמת לא חשה כל בעיה עם התבטאויות אלה וראתה בהן "פרגון".

גם בנוגע למחמאות מסוג זה, קובעת הפסיקה, כי לא בהכרח תתפרשנה כעבירה. ראו פרשת מדר, ע' 660:

גם מחמאות כשלעצמן לא יתפרשו בהכרח כהטרדה מינית... את אופיה האמיתי של התנהגותו של מי שמיוחסת לו הטרדה מינית יש לפרש על רקע מכלול נסיבות המקרה והתנהגות הצדדים המעורבים באירוע הנדון.

לסיכום עניין זה – כל הראיות, שלטענת התביעה תומכות בטענותיה של המתלוננת בדבר הטרדה מינית – תומכות, באותה המידה, בטענות ההגנה, כי בין הנאשם לבין המתלוננת היו יחסים ידידותיים, חבריים וכן אווירה פתוחה ומשוחחררת. בשל כך, המדובר בטענות שהן בבחינת "חרב פיפיות" בעבור התביעה, שהרי, אם פגע הנאשם במתלוננת כפי גרסתה, מיד בתחילת התקופה בה הגיעה לעבוד ביחידה שתחת

ניהולו – לא סביר, שהיתה משתפת פעולה עם פניות מסוג זה ובייחוד הכוונה – לתכתובת שבצילומים הצדדיים במוצג ת/2.

גרסת הנאשם

בניגוד לתמיהות הרבות, הפוגעות במשקל שניתן לייחס לגרסת המתלוננת, מוצא בית המשפט לייחס מהימנות לגרסת הנאשם, שהיתה סדורה ועקבית ואף נתמכת בראיות ובעדויות אחרות, לפיה – לא היתה לו כוונה מינית כלשהי כלפי המתלוננת והורתה של התלונה נגדו בחשש המתלוננת, כי יפגע בסיכוייה לקבל קביעות, לאחר הדיווח שמסר לממונה עליו – ע.ה. 4 – בשיחת המשוב.

השערותיו זו של הנאשם נתמכת באופן בו התפתחה מסירת התלונה, עליה עמד בית המשפט לעיל וכן בעדותו של ע.ה. 4 – מ.צ. – אותה מוצא בית המשפט כמהימנה.

גרסת הנאשם מספקת הסבר לכל התמיהות שעלו מעדותה של המתלוננת ומעדות בעלה – ע.ת. 2.

גרסת הנאשם מתיישבת גם עם אופן התנהגותה של המתלוננת כלפיו, הן בטיול המשותף לחו"ל והן לאחר מכן.

סיכום

לאחר שמיעת העדויות ובחינת מכלול הראיות בתיק זה, שהציגו לפני בית המשפט תמונה רחבה, שאפשרה להסיק ממצאים בנוגע לאופיים של המעורבים השונים והתנהגותם – מוצא בית המשפט, כי בשל הבעייתיות העולה מגרסת המתלוננת, במימדים שונים – לרבות העדר מיקום על ציר הזמן; כבישתה (ללא הסבר מתאים, אף בשים לב למאטריה המדוברת); אופן התנהגותה; האופן בו התפתחה התלונה; היעדר ראיות תומכות כלשהן – אין ניתן לבסס עליה ממצא שיאפשר הרשעה בפלילים, במידת הוודאות הנדרשת, קרי: מעבר לכל ספק סביר.

אשר לראיות החורגות מהמסכת המתוארת בכתב האישום – אין בית המשפט מוצא, כי בכוחן לגרום להעדפת עדותו של מי מהצדדים המעוינים.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

לנאשם לקחים, שעליו להפיק, בנוגע להתנהגותו מול עובדות הכפופות לו, אך בית המשפט לא מצא, כי ניתן לקבוע, שעשה מעשים כלשהם, המגיעים כדי עבירה פלילית.

בית המשפט מוצא, כי לא עלה בידי התביעה הכללית לעמוד בנטל הנדרש ממנה להוכחת המעשים הנטענים בכתב האישום ולפיכך – מזכה הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

פרסום הכרעת הדין יותר בלא פרטים מזהים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, י"ח אלול תש"פ, 07 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.